

**ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ (ΜΑΚΗΣ)
Γ. ΚΡΑΣΑΝΑΚΗΣ**

**Η ΑΞΙΑ ΚΑΙ Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ
ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΓΛΩΣΣΑΣ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ
ΓΙΝΕΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΔΙΕΘΝΕΙΣ**

ΕΚΔΟΣΗ Β' ΒΕΛΤΙΩΜΕΝΗ

Η αξία και η παγκόσμια προσφορά της ελληνικής γλώσσας - γραφής και οι λόγοι για τους οποίους πρέπει να γίνουν και πάλι διεθνείς. Η ελληνική γραφή είναι η πιο τέλεια και η πιο εύκολη του κόσμου. Η ελληνική γλώσσα είναι η πιο καλλιεργημένη και η πιο πλούσια, ακριβολόγος, εύφωνα, εύστομη, εκφραστική και παραγωγική του κόσμου. Οι διεθνείς τεχνητές γλώσσες: Esperanto, Interglossa κ.α. και γιατί η ελληνική είναι καλύτερη λύση από αυτές. Αναλήθειες που λέγονται για την ελληνική γλώσσα και την ελληνική γραφή. Τα greklish, η ΕΟΚ και το μέλλον της ελληνικής γλώσσας και γραφής.

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ «Η ΑΘΗΝΑ»
ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ 2000**

**Η ΑΞΙΑ ΚΑΙ Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΓΛΩΣΣΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ
ΓΙΝΟΥΝ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΔΙΕΘΝΕΙΣ**

ΤΟΥ ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΥ (ΜΑΚΗ) Γ. ΚΡΑΣΑΝΑΚΗ

(Δ/ντη Υπουργείου Πολιτισμού)

Περιεχόμενα

1. Η ΑΞΙΑ ΚΑΙ Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ-ΓΡΑΦΗΣ	3
2. ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΠΟΙΟΥΣ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ – ΓΡΑΦΗ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΔΙΕΘΝΗΣ	14
3. ΟΙ ΤΕΧΝΗΤΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ: ESPERANTO, IDO, INTERGLOSSA.	15
4. ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΛΥΣΗ ΑΠΟ ΤΙΣ ΤΕΧΝΗΤΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ, Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ - ΓΡΑΦΗ	19
4. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ – Η ΤΕΧΝΙΚΗ ΚΑΙ Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΕΚΕΙ ΤΑ ΟΜΟΧΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ: Ο=Ω, Ε=ΑΙ, Ι=Η=Υ= ΟΙ	20
7. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ ΕΙΝΑΙ Η ΠΙΟ ΕΥΚΟΛΗ ΚΑΙ Η ΠΙΟ ΤΕΛΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ	22
8. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΕΙΝΑΙ Η ΠΙΟ ΕΥΚΟΛΗ, Η ΠΙΟ ΠΛΟΥΣΙΑ, Η ΠΙΟ ΕΥΦΩΝΗ ΚΑΙ Η ΠΙΟ ΕΚΦΡΑΣΙΚΗ.....	26
9. ΑΝΑΛΗΘΕΙΕΣ ΠΟΥ ΛΕΓΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ & ΓΡΑΦΗ.....	30
10. ΤΑ GREEKLISH, Η ΕΥΡΩΠΑΙΚΗ ΕΝΩΣΗ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ - ΓΡΑΦΗΣ.....	32
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ	37
ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ:	37

Τα βιβλία του συγγραφέα κ Α. Κρασανάκη για τη γλώσσα και γραφή, σύμφωνα με τις αρ. πρωτ. Γ2/1105/12-2-1992 και Γ1/4/3-2-1992 αποφάσεις του Υπουργού Παιδείας (Ύστερα από πρόταση των Δ/νσεων Σπουδών της Α/βάθμιας και Β/βάθμιας Εκπαίδευσης), έχουν εγκριθεί για αγορά προς εμπλουτισμό των βιβλιοθηκών όλων των Δημοτικών Σχολείων και όλων των Γυμνασίων και Λυκείων της Ελλάδος.

1. Η ΑΞΙΑ ΚΑΙ Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ-ΓΡΑΦΗΣ

1. Η ελληνική γλώσσα και η ελληνική γραφή ήταν οι πρώτες που έγιναν διεθνείς. Ειδικότερα η ελληνική υπήρξε στην αρχαιότητα η πιο διαδεδομένη γλώσσα στη Μεσόγειο και γενικά στον αρχαίο γνωστό κόσμο, εξαιτίας του ότι οι Έλληνες διακρίθηκαν πρώτοι στον πολιτισμό, στα γράμματα και στις τέχνες, όπως θα δούμε πιο κάτω, καθώς και στο ναυτικό – εμπόριο, ιδρύοντας μάλιστα πολλές αποικίες σε όλες τις ακτές της Μεσογείου και προ αυτού οι άλλοι λαοί μάθαιναν την ελληνική προκειμένου να έρθουν σε επικοινωνία μαζί τους, να μελετήσουν τα ελληνικά επιστημονικά, θεατρικά κλπ έργα κ.α.

Η ελληνική γλώσσα ήταν η επίσημη γλώσσα της αυτοκρατορίας του Μέγα Αλέξανδρου και εξ αυτού μετά και η επίσημη γλώσσα της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας. Έτσι η ελληνική γλώσσα ήταν διεθνής από τους χρόνους του Μ. Αλέξανδρου (336 – 321 π.Χ.) μέχρι την πτώση της Κωνσταντινούπολης (1.453 π.Χ.), δηλαδή κάπου 1.800 χρόνια. Ελληνικά μίλαγαν και έγραφαν σε όλον τον αρχαίο γνωστό κόσμο: Ρωμαίοι, Εβραίοι, Φοίνικες, Ινδοί, Αφγανοί, Πέρσες, Αιγύπτιοι.... Οι περισσότεροι από τους Ρωμαίους είχαν ελληνική μόρφωση και ήταν γνώστες της ελληνικής γλώσσας και γι αυτό άλλωστε πολλοί από τους αυτοκράτορες τους εκφωνούσαν τους λόγους τους στο «Αθήναιον» της Ρώμης στα ελληνικά ή έγραφαν τα συγγράμματά τους και στην ελληνική γλώσσα: Μάρκος Αυρήλιος, Κικέρων κ.α.

Ομοίως οι απόστολοι: Παύλος, Ιωάννης, Λουκάς και Ματθαίος, όπως και οι περισσότεροι Εβραίοι, είχαν ελληνική μόρφωση και ήταν γνώστες της ελληνικής γλώσσας. Η αιτία άλλωστε και για την οποία οι απόστολοι έγραφαν τα Ευαγγέλια κατευθείαν στην ελληνική γλώσσα, ενώ η παλαιά διαθήκη έγινε γνωστή σε όλο τον κόσμο μόνο μετά τη μετάφρασή της από τους Ο΄ στην ελληνική.

2. Η ελληνική γλώσσα και η ελληνική γραφή είναι όχι μόνο από τις παλιότερες του κόσμου ή τουλάχιστον της Ευρώπης, αλλά και η γλώσσα και η γραφή της έκφρασης του ανθρώπινου πνεύματος στις πρώτες μεγάλες στιγμές της δημιουργίας του.

Ειδικότερα η ελληνική γλώσσα και η ελληνική γραφή είναι κεφαλαιώδους σημασίας για τον παγκόσμιο πολιτισμό, γιατί από τη μια χρησίμευσαν στο να εκφράσουν την πιο καλλιεργημένη και την πιο φιλοσοφημένη σκέψη του αρχαίου κόσμου που σήμερα μας καθοδηγεί και από την άλλη γιατί πάνω τους στηρίζονται όχι μόνο η νέα ελληνική γλώσσα και η νέα ελληνική γραφή, αλλά και μια σειρά άλλων γλωσσών και γραφών, όπως η λατινική και οι καλούμενες λατινογενείς γλώσσες και γραφές (ιταλική, αγγλική, γαλλική κ.α.), καθώς και μια σειρά άλλων, όπως οι σλαβικές γλώσσες και γραφές (βουλγαρική, ρωσική κ.α.) κ.α., όπως θα δούμε πιο κάτω, άρα το μεγαλύτερο ποσοστό των σημερινών γλωσσών και γραφών. Δεν υπάρχει γλώσσα σήμερα που να μην έχει ελληνικές λέξεις και γι αυτό και δικαίως πολλοί θεωρούν την ελληνική γλώσσα ως τη μητρική γλώσσα των άλλων. Μεταφράζοντας οι άλλοι λαοί τα αρχαία ελληνικά επιστημονικά, λογοτεχνικά κ.τ.λ. συγγράμματα μετέφεραν στις γλώσσες

τους εκτός από το ελληνικό πνεύμα και πάρα πολλές ελληνικές λέξεις. Αμέτρητες είναι οι διεθνείς ελληνικές λέξεις. Η διεθνής αγγλική γλώσσα, για παράδειγμα, χρησιμοποιεί σήμερα πάνω από 50.000 λέξεις, όπως υπολογίζεται, ελληνικής καταγωγής, όπως οι: Ευρώπη - Europe, αλφάβητο - alphabet, Γραμματική- Grammar, συλλαβή - syllabus, γράμμα - grammar, δίφθογγοι - diphthongs, Άγγελος- Angel, Βίβλος- Bible, Βιβλιογραφία- Bibliography...

3. Η ελληνική γλώσσα και η ελληνική γραφή είναι αυτές που γέννησαν και ανέπτυξαν τις επιστήμες και τις τέχνες. Ανακαλύπτοντας οι Έλληνες πρώτοι το απλό, όμως τέλειο ελληνικό σύστημα γραφής, όπως είδαμε πιο πριν και επομένως έχοντας τη δυνατότητα όχι μόνο να αποταμιεύουν άνετα την εμπειρία τους, αλλά και να τη μελετούν στη συνέχεια, πέρασαν πρώτοι στα γράμματα, στις τέχνες και στις επιστήμες: Όμηρος, Ησίοδος, Ηρόδοτος, Θουκυδίδης, Ηράκλειτος, Δημόκριτος Πλάτωνας, Αριστοτέλης, Αισχύλος, Σοφοκλής, Ευριπίδης,... Τα πρώτα κείμενα Μαθηματικών, Φυσικής, Αστρονομίας, Νομικής, Ιατρικής, Ιστορίας, Γλωσσολογίας κ.τ.λ. γράφτηκαν στην ελληνική γλώσσα και γραφή. Τα πρώτα θεατρικά έργα, καθώς και τα βυζαντινά λογοτεχνικά έργα έχουν γραφτεί στην ελληνική γλώσσα.

4. Η ελληνική γλώσσα και η ελληνική γραφή είναι αυτές με τις οποίες δημιουργήθηκαν-εκφράστηκαν οι πρώτοι αξιόλογοι στον κόσμο πολιτισμοί: ο Μινωικός Ελληνικός Πολιτισμός και ο Κλασσικός Ελληνικός Πολιτισμός, καθώς και οι πιο αξιόλογες θρησκείες, δηλαδή αυτή των θεών του Ολύμπου και η Χριστιανική (της Καινής Διαθήκης). Απλώς ο Μινωικός πολιτισμός χρησιμοποίησε την Πελαγική ή άλλως Γραμμική γραφή και ο Κλασσικός τη σημερινή.

5. Η ελληνική γλώσσα και η ελληνική γραφή είναι αυτές που βοήθησαν στην αποκρυπτογράφηση πολλών αρχαίων γραφών, επειδή πολλές πινακίδες είχαν γραφεί δίγλωσσα, όπως π.χ. η στήλη της Ροζέτας με ελληνικά και αιγυπτιακά, η επιγραφή Ράμπαδ στο Αλερ με ελληνικά, συριακά και αραβικά, η επιγραφή Αρράν στο Αουράν με ελληνικά και Αραβικά.

6. Η ελληνική γλώσσα έχει επηρεάσει σημαντικά τις άλλες γλώσσες, τόσο στην πολιτική, όσο και στους επιστημονικούς όρους, στις τέχνες, στη φιλοσοφία, στο θέατρο και γενικά σε τομείς στους οποίους είχε προηγηθεί κοινωνικά και, κατά συνέπεια, γλωσσολογικά. Επίσης τα πρώτα χριστιανικά κείμενα γράφτηκαν σε αυτήν. Οι Λατίνοι επηρεάστηκαν βαθύτατα από τα ελληνικά που ήταν πλουσιότερη γλώσσα τότε και έτσι πολλά ελληνικά στοιχεία εντάχθηκαν σχεδόν αυτούσια στα λατινικά, από τα οποία εν συνεχεία εντάχθηκαν και σε άλλες συγγενείς προς τα λατινικά γλώσσες.

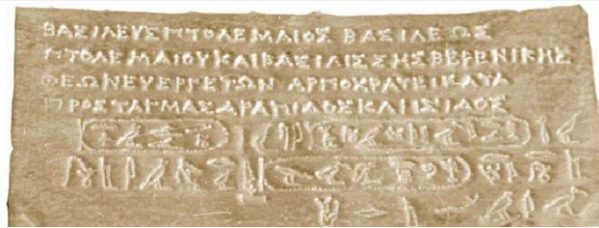
Δεν υπάρχει σήμερα γλώσσα που να μην έχει ελληνικές λέξεις και ελάχιστες είναι αυτές που δε στηρίζονται πάνω στην ελληνική ορθογραφία. Ο λόγος που η ελληνική καλείται και «μητέρα των γλωσσών». Απλώς αντί για τους ελληνικούς χαρακτήρες στη γραφή τους χρησιμοποιούν τους λατινικούς.

Μεταφράζοντας οι άλλοι λαοί τα αρχαία ελληνικά επιστημονικά, λογοτεχνικά κ.τ.λ. συγγράμματα μετέφεραν στις γλώσσες τους εκτός από το ελληνικό πνεύμα και πάρα πολλές ελληνικές λέξεις.

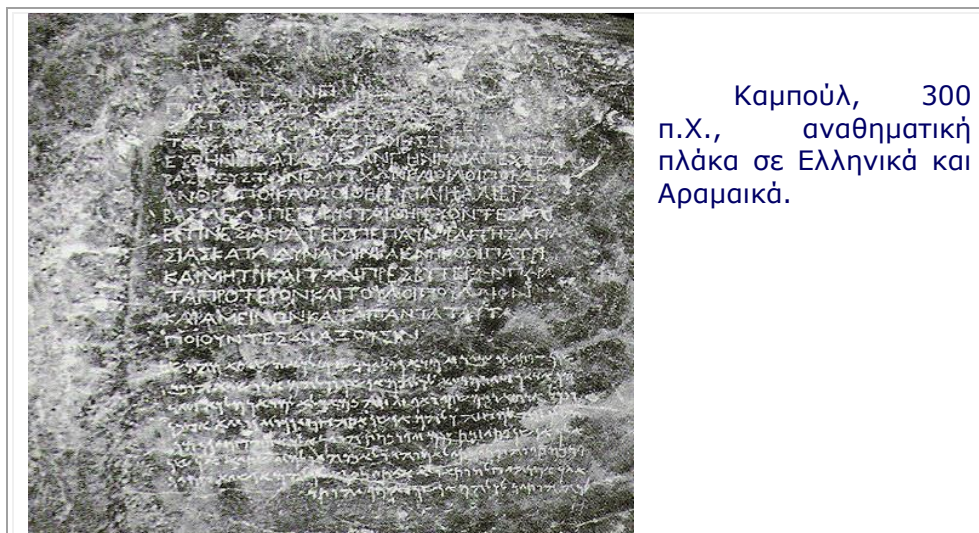
Αμέτρητες είναι οι διεθνείς ελληνικές λέξεις, πρβ π.χ. μερικές στην Αγγλική: Ευρώπη - Europe, αλφάβητο - alphabet, Γραμματική- Grammar, συλλαβή - syllabus, γράμμα - grammar, δίφθογγοι - diphthongs, Olympia – Ολυμπία, Βίβλος- Bible, Βιβλιογραφία- Bibliography, Γεωγραφία- Geography, Ιστορία – History....

Δοκίμιο στην Αγγλική Γλώσσα του Πρύτανη του Πανεπιστημίου του Σικάγου κ. Ι. Καλαρά με λέξεις ελληνικές: Mathematic and geometric theorems and axioms, both practical and theoretic were analyzed by mathematicians. Alphanumeric systems with cryptic or mnemonic coding have been developed. Geometric schemes like the prism, the pyramid, the circle, the parallilogram and other isometric schemes like the pentagon, hexagon, octagon, are analyzed periodically. With diagrams, the periphery, the perimetry, the diameter and the dichotomy are studied.

Με τη σειρά τους τα ελληνικά επηρεάστηκαν κι αυτά από τη γλώσσα λαών που κατέκτησαν τη χώρα είτε με πολέμους είτε οικονομικά, με αποτέλεσμα στη διάρκεια των αιώνων να μπουν στο ελληνικό λεξιλόγιο λατινικές, ενετικές και τουρκικές λέξεις. Η ελληνική γλώσσα μετά την απελευθέρωση των Ελλήνων το 1621 πέρασε στην περίοδο της καλούμενης «καθαρεύουσας», δηλαδή άρχισε να επανεισάγει τρόπον τινά τις λέξεις της, καθώς έπαιρνε ξανά πίσω λέξεις που είχε δανείσει πρώτη σε άλλες γλώσσες ή να τις μαθαίνει από αρχαία ελληνικά κείμενα..

Αιγυπτιακή επιγραφή σε ελληνικά και ιερογλυφικά ελληνιστικών χρόνων, επί βασιλιά Πτολεμαίου (Μουσείο Αλεξάνδρειας)

Καρπούλ, 300
π.Χ., αναθηματική
πλάκα σε Ελληνικά και
Αραμαϊκά.

7. Η ελληνική γραφή, όπως θα δούμε πιο κάτω, είναι η πιο εύκολη και η πιο τέλεια γραφή της γης, άρα μ' αυτή ή με μια γραφή που να έχει την τεχνική της μπορεί άνετα και γρήγορα να παταχθεί ο αναλφαβητισμός και η δυσλεξία, που μαστίζουν σήμερα ακόμη και χώρες που λέγονται πολιτισμένες. Ο αναλφαβητισμός και η δυσλεξία, σύμφωνα με τις έρευνες, οφείλονται βασικά στο ότι πολλές γραφές είναι δύσκολες ή δυσνόητες, άρα χρονοβόρες κλπ στην εκμάθησή τους, προκαλούν απέχθεια στους μαθητές κ.α.

Συνεπώς και κατόπιν των ως άνω η ελληνική γλώσσα και η ελληνική γραφή πρέπει από τη μια να τύχουν της παγκόσμιας προσοχής και προστασίας και από την άλλη να γίνουν και πάλι διεθνείς και οι επίσημες της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

ΣΗΜΕΙΩΝΕΤΑΙ ΟΤΙ:

1) Ορισμένοι ισχυρίζονται ότι η Ελληνική γλώσσα έγινε κάποτε διεθνής επειδή οι Έλληνες επί Μ. Αλέξανδρου είχαν κατακτήσει πολλές χώρες. Ωστόσο αυτό δεν είναι αληθές ή τουλάχιστον δεν οφείλονταν μόνο σ' αυτό, γιατί αφενός ο Μ. Αλέξανδρος απελευθέρωσε χώρες από κατακτητές και δυναστικά καθεστώτα και γι αυτό οι χώρες αυτές τον ανακήρυξαν γιο του θεού τους του Αμμωνα και αφετέρου και οι Πέρσες, οι Ρωμαίοι και οι Τούρκοι που κατέκτησαν πολλούς λαούς όμως οι γλώσσες τους δεν έγιναν ποτέ διεθνείς. Απλά εκτείνονταν εξ αναγκασμού στις χώρες που κατέκτησαν.

Η αλήθεια είναι ότι η ελληνική γλώσσα και η ελληνική γραφή έγιναν διεθνείς και μάλιστα για πάρα πολλούς αιώνες όχι γιατί αυτό επιβλήθηκε από κάποιον, αλλά για τους λόγους που είδαμε πιο πριν. Ήτοι επειδή από τη μια ήταν η γλώσσα και η γραφή που γέννησε τον πολιτισμό, τα γράμματα και τις τέχνες και αφετέρου, γιατί ήταν πιο καλλιεργημένες, πιο εύκολες και πιο τέλειες από τις άλλες.

2) Σαφώς και όλες οι γλώσσες και γραφές έχουν ιστορία και αξία, όμως δεν είναι και όλες ίδιες ή δεν έχουν όλες την ίδια προσφορά στην πανανθρώπινη. Θα ήταν όλες ίδιες, αν από τη μια απαιτούσαν τον ίδιο χρόνο εκμάθησης και από την άλλη είχαν ίδια παραγωγική ικανότητα, σαφήνεια, προσφορά στην παγκόσμια γλώσσα κλπ., κάτι που σαφώς δεν ισχύει.

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΞΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ, ΕΧΟΥΝ ΠΕΙ:

Μάρκος Τίλλιος Κικέρων (ο επιφανέστερος άνδρας της αρχαίας Ρώμης): «Εάν οι θεοί μιλούν, τότε σίγουρα χρησιμοποιούν τη γλώσσα των Ελλήνων.»

➤ Γκαίτε (ο μεγαλύτερος ποιητής και πεζογράφος της Γερμανίας): «Άκουσα στον Άγιο Πέτρο της Ρώμης το Ευαγγέλιο σε όλες τις γλώσσες. Η Ελληνική αντήχησε άστρο λαμπερό μέσα στη νύχτα.»

➤ Claude Fauriel (Κλαύδιος Φωριέλ, Γάλλος Ακαδημαϊκός και ποιητής): «Η Ελληνική έχει ομοιογένεια σαν τη Γερμανική, είναι όμως πιο πλούσια από αυτήν. Έχει τη σαφήνεια της Γαλλικής, έχει όμως μεγαλύτερη ακριβολογία. Είναι πιο ευλύγιστη από την Ιταλική και πολύ πιο αρμονική από την Ισπανική. Έχει δηλαδή ότι χρειάζεται για να θεωρηθεί η ωραιότερη γλώσσα της Ευρώπης.»

➤ Ελεν Κέλλερ (διάσημη τυφλή Αμερικανίδα συγγραφέας): «Αν το βιολί είναι το τελειότερο μουσικό όργανο, τότε η Ελληνική γλώσσα είναι το βιολί του ανθρώπινου στοχασμού.»

➤ Margarite Yourceyar (Μαργαρίτα Γιουρσέλ, Γαλλίδα συγγραφέας και ακαδημαϊκός): «Αγάπησα αυτή τη γλώσσα την ελληνική για την εύρωστη πλαστικότητά της, που η κάθε της λέξη πιστοποιεί την άμεση και διαφορετική επαφή της με τις αλήθειες και γιατί ό,τι έχει λεχθεί καλό από τον άνθρωπο, έχει ως επί το πλείστον λεχθεί σ' αυτή τη γλώσσα.»

➤ Schiller (Γερμανός ποιητής, ιστορικός και φιλόσοφος): Καταραμένε Έλληνα, τα βρήκες όλα, φιλοσοφία, γεωμετρία, φυσική, αστρονομία' τίποτε δεν άφησες για μας.

➤ Βολταίρος (Γάλλος διαφωτιστής): «Είθε η Ελληνική γλώσσα να γίνει κοινή όλων των λαών.»

➤ Γερμανός φιλόλογος E, Norden: «Εκτός από την Κινεζική και την Ιαπωνική, όλες οι άλλες γλώσσες διαμορφώθηκαν κάτω από την επίδραση της Ελληνικής, από την οποία πήραν, εκτός από πλήθος λέξεων, τους κανόνες και τη γραμματική.»

➤ Ο. Βαντρούσκα (καθηγητής Γλωσσολογίας στο Πανεπιστήμιο της Βιέννης): «Για έναν Ιάπωνα ή Τούρκο, όλες οι Ευρωπαϊκές γλώσσες δε φαίνονται ως ξεχωριστές, αλλά ως διάλεκτοι μιας και της αυτής γλώσσας, της Ελληνικής.»

➤ Will Durant (Αμερικανός ιστορικός και φιλόσοφος, καθηγητής του Πανεπιστημίου της Columbia): «Το αλφάβητο μας προήλθε εξ Ελλάδος δια της Κύμης και της Ρώμης. Η Γλώσσα μας βρίθει Ελληνικών λέξεων. Η επιστήμη μας σφυρηλάτησε μιαν διεθνή γλώσσα διά των Ελληνικών όρων.

Η γραμματική μας και η ρητορική μας, ακόμα και η στίξης και η διαίρεσης εις παραγράφους... είναι Ελληνικές εφευρέσεις. Τα λογοτεχνικά μας είδη είναι Ελληνικά – το λυρικό, η ωδή, το ειδύλλιο, το μυθιστόρημα, η πραγματεία, η προσφώνηση, η βιογραφία, η ιστορία και προ πάντων το δράμα. Και όλες σχεδόν αυτές οι λέξεις είναι Ελληνικές.»

➤ Φρανγκίσκος Λιγκόρα (Ιταλός καθηγητής Πανεπιστημίου και Πρόεδρος της Διεθνούς Ακαδημίας προς διάδοση του πολιτισμού): «Έλληνες να είστε περήφανοι που μιλάτε την Ελληνική γλώσσα ζωντανή και μητέρα όλων των άλλων γλωσσών. Μην την παραμελείτε, αφού αυτή είναι ένα από τα λίγα αγαθά που μας έχουν απομείνει και ταυτόχρονα το διαβατήριό σας για τον παγκόσμιο πολιτισμό.»

➤ Φρειδερίκος Σαγκρέδο (Βάσκος καθηγητής γλωσσολογίας – Πρόεδρος της Ελληνικής Ακαδημίας της Βασκωνίας): «Η Ελληνική γλώσσα είναι η καλύτερη κληρονομιά που έχει στη διάθεσή του ο άνθρωπος για την ανέλιξη του εγκεφάλου του. Απέναντι στην Ελληνική όλες, και επιμένω όλες οι γλώσσες είναι ανεπαρκείς.» «Η αρχαία Ελληνική γλώσσα πρέπει να γίνει η δεύτερη γλώσσα όλων των Ευρωπαίων, ειδικά των καλλιεργημένων ατόμων.» «Η Ελληνική γλώσσα είναι από ουσία θεϊκή.»

➤ Ζακλίν Ντε Ρομιγύ (Γαλλίδα Ακαδημαϊκός και συγγραφέας): «Η αρχαία Ελλάδα μας προσφέρει μια γλώσσα, για την οποία θα πω ότι είναι οικουμενική.» «Όλος ο κόσμος πρέπει να μάθει Ελληνικά, επειδή η Ελληνική γλώσσα μας βοηθάει πρώτα από όλα να καταλάβουμε τη δική μας γλώσσα.»

ΑΓΓΛΙΚΟΙ ΛΟΓΟΙ ΠΟΥ ΕΓΙΝΑΝ ΜΕ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΛΕΞΕΙΣ

Ο πρώην πρωθυπουργός και καθηγητής Ξενοφών Ζολώτας είχε εκφωνήσει δύο λόγους στην Ουάσιγκτον (στις 26 Σεπτεμβρίου 1957 και στις 2 Οκτωβρίου 1959), οι οποίοι έμειναν μνημειώδεις (από το διεθνή τύπο χαρακτηρίστηκε «**Γλωσσικός Άθλος - Glossic Athlos!**»). Αιτία ως προς αυτό δεν ήταν μόνο το περιεχόμενό τους αλλά και η γλώσσα τους. Υποτίθεται ότι η γλώσσα των λόγων ήταν η αγγλική. Κατ' ουσία όμως, με την αφαίρεση λίγων συνδέσμων, άρθρων και προθέσεων η γλώσσα είναι η Ελληνική. Το ακροατήριό του αποτελούσαν οι σύνεδροι της Διεθνούς Τράπεζας Ανασυγκρότησης και Ανάπτυξης και δεν αντιμετώπισαν τότε κανένα πρόβλημα στην κατανόηση του προφορικού κειμένου που ανέγνωσε ο Έλληνας καθηγητής.

I. Ο λόγος της 26 Σεπτεμβρίου 1957

«Kyrie, I eulogise the archons of the Panethnic Thesaurus and the Ecumenical Trapeza for the orthodoxy of their axioms, methods and policies, although there is an episode of cacophony of the Trapeza with Hellas. With enthusiasm we dialogue and synagonize at the synods of our didymous organizations in which polymorphous economic ideas and dogmas are analyzed and synthesized. Our critical problems such as the nŌmismatic plethora generate some agony and melancholy. This phenomenon is characteristic of our epoch. But, to my thesis, we have the dynamism to program therapeutic practises as a prophylaxis from

chaos and catastrophe. In parallel, a panethnic un hypocritical economic ethnergy and charmonization in a democratic climate is basic. I apologize for my ecentric monologue. I emphasize my eucharisties to you, Kyrie, to the eugenic and generous American ethnos and to the organizers and the protagonists of this amphictiony and the gastronomic symposia».

«Κύριοι, Ευλογώ τους άρχοντες του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και την Οικουμενική Τράπεζα για την ορθοδοξία των αξιωμάτων, μεθόδων και πολιτικών, παρά το γεγονός ότι υπάρχει ένα επεισόδιο κακοφωνίας της Τράπεζας με την Ελλάδα. Με ενθουσιασμό διαλεγόμαστε και συναγωνιζόμαστε στις συνόδους των διδύμων Οργανισμών των οποίων τις πολύμορφες οικονομικές ιδέες και δόγματα αναλύουμε και συνθέτουμε. Τα κρίσιμα προβλήματά μας όπως η νομισματική πληθώρα παράγουν κάποια αγωνία και μελαγχολία. Αυτό το φαινόμενο είναι χαρακτηριστικό της εποχής μας. Αλλά, η θέση μου είναι ότι έχουμε τον δυναμισμό να προγραμματίσουμε θεραπευτικές πρακτικές σαν μέτρο προφύλαξης από το χάος και την καταστροφή. Παράλληλα μια παγκόσμια ανυπόκριτος οικονομική συνέργεια και εναρμόνιση σε ένα δημοκρατικό κλίμα είναι βασική. Απολογούμαι για τον εκκεντρικό μου μονόλογο. Εκφράζω με έμφαση την ευχαριστία μου σε εσένα Κύριε, στο ευγενικό και γενναιόδωρο Αμερικανικό Έθνος και στους οργανισμούς και πρωταγωνιστές της Αμφικτιωνίας και του γαστρονομικού Συμποσίου.»

II. Ο λόγος της 2ας Οκτωβρίου 1959

Kyrie, It is Zeus' anathema on our epoch and the heresy of our economic method and policies that we should agonize the Scylla of numismatic plethora and the Charybdis of economic anaemia. It is not my idiosyncrasy to be ironic or sarcastic but my diagnosis would be that politicians are rather cryptoplethorists. Although they emphatically stigmatize numismatic plethora, they energize it through their tactics and practices. Our policies should be based more on economic and less on political criteria. Our gnomon has to be a metron between economic strategic and philanthropic scopes. In an epoch characterized by monopolies, oligopolies, monopolistic antagonism and polymorphous inelasticities, our policies have to be more orthological, but this should not be metamorphosed into plethorophobia, which is endemic among academic economists. Numismatic symmetry should not antagonize economic acme. A greater harmonization between the practices of the economic and nomismatic archons is basic. Parallel to this we have to synchronize and harmonize more and more our economic and numismatic policies panethnically. These scopes are more practicable now, when the prognostics of the political end economic barometer are halcyonic. The history of our didimus organization on this sphere has been didactic and their gnostic practices will always be a tonic to the polyonymous and idiomorphous ethnical economies. The genesis of the programmed organization will dynamize these policies. Therefore, I sympathize, although not without criticism one or two themes with the apostles and the hierarchy of our organs in their zeal to program

orthodox economic and nomismatic policies. I apologize for having tyrannized you with my Hellenic phraseology. In my epilogue I emphasize my eulogy to the philoxenous aytochttons of this cosmopolitan metropolis and my encomium to you Kyrie, the stenographers.

«Κύριοι, Είναι "Διός ανάθεμα" στην εποχή μας και αίρεση της οικονομικής μας μεθόδου και της οικονομικής μας πολιτικής το ότι θα φέρναμε σε αγωνία την Σκύλλα του νομισματικού πληθωρισμού και τη Χάρυβδη της οικονομικής μας αναιμίας. Δεν είναι στην ιδιοσυγκρασία μου να είμαι ειρωνικός ή σαρκαστικός αλλά η διάγνωσή μου θα ήταν ότι οι πολιτικοί είναι μάλλον κρυπτοπληθωριστές. Αν και με έμφαση στιγματίζουν τον νομισματικό πληθωρισμό, τον ενεργοποιούν μέσω της τακτικής τους και των πρακτικών τους. Η πολιτική μας θα έπρεπε να βασίζεται περισσότερο σε οικονομικά και λιγότερο σε πολιτικά κριτήρια. Γνώμων μας πρέπει να είναι ένα μέτρο μεταξύ οικονομικής στρατηγικής και φιλανθρωπικής σκοπιάς. Σε μια εποχή που χαρακτηρίζεται από μονοπώλια, ολιγοπώλια, μονοπωλιακό ανταγωνισμό και πολύμορφες ανελαστικότητες, οι πολιτικές μας πρέπει να είναι πιο ορθολογιστικές, αλλά αυτό δεν θα έπρεπε να μεταμορφώνεται σε πληθωροφοβία, η οποία είναι ενδημική στους ακαδημαϊκούς οικονομολόγους. Η νομισματική συμμετρία δεν θα έπρεπε να ανταγωνίζεται την οικονομική ακμή. Μια μεγαλύτερη εναρμόνιση μεταξύ των πρακτικών των οικονομικών και νομισματικών αρχόντων είναι βασική. Παράλληλα με αυτό, πρέπει να εκσυγχρονίσουμε και να εναρμονίσουμε όλο και περισσότερο τις οικονομικές και νομισματικές μας πρακτικές πανεθνικώς. Αυτές οι θεωρήσεις είναι πιο εφαρμόσιμες τώρα, όταν τα προγνωστικά του πολιτικού και οικονομικού βαρομέτρου είναι αλκυονίδων ημερών αίθρια. Η ιστορία της δίδυμης οργάνωσης σε αυτήν την σφαίρα είναι διδακτική και οι γνωστικές τους εφαρμογές θα είναι πάντα ένα τονωτικό στις πολυώνυμες και ιδιόμορφες εθνικές οικονομίες. Η γένεση μιας προγραμματισμένης οργάνωσης θα ενισχύσει αυτές τις πολιτικές. Γι' αυτόν το λόγο αντιμετωπίζω με συμπάθεια, αλλά όχι χωρίς κριτική διάθεση, ένα ή δύο θέματα με τους αποστόλους της ιεραρχίας των οργάνων μας στον ζήλο τους να προγραμματίσουν ορθόδοξες οικονομικές και νομισματικές πολιτικές. Απολογούμαι που σας τυράννησα με την ελληνική μου φρασεολογία. Στον επίλογό μου δίνω έμφαση στην ευλογία μου, προς τους φιλόξενους αυτόχθονες αυτής της κοσμοπολίτικης μητρόπολης καθώς και το εγκώμιό μου προς εσάς, κύριοι στενογράφοι».

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΛΕΞΕΙΣ ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

A. abyss, academy, acme = ακμή, δόξα, acrobat, acropolis, aegis, aerial, aerodrome, aeronautics, aeroplane, aesthetic, air, all, allegory, allergy, alphabet, amalgam, ambrosia, amethyst, amnesia, amphibian, amphitheatre, amphora, anachronism, anaemia, anagram, analogy, analysis, anarchism, anathema, anatomy, angel, anomalous, antagonism, anorexia, anthology, anticyclone, aorta, apathetic, aphorism, apocalypse, apologise, apoplexy, apostasy, apostle, apostrophe, apothecary, archaeology, archbishop, archdeacon,

archipelago, architect, arctic, aristocratic, arithmetic, aroma, arsenic, asbestos, ascetic, asphyxia, asthma, astrology, astronaut, astronomy, asylum, atheism, athlete, atmosphere, atom, atrophy, aura, austere authentic, autobiography, autocrat, automatic, autograph, autonomous, autopsy, axiom.

B. bacterium, baptism, barbarian, baritone, barometer, basic, basil, bathos, basis, Bible, bibliography, bigamy, biochemistry, biography, biology, biplane, blasphemy, botany.

C. call = καλώ, calando, callus, calyx, canon, captain, card, cartography, castor, cataclysm, catacombs, catalogue, catalyst, catapult, cataract, catarrh, catastrophe, catechism, category, cathedral, cathode, catholic, caustic, cell, cemetery, cenotaph, centre, ceramic, chameleon, chaos, character, chart, chasm, chimera, chiropractor, choir, chiropodist, chord choreography, chorus, Christ, chromatic, chromosome, chronic, chronicle, chronological, chronometer, chrysalis, chrysanthemum, cinema, cirrhosis, claustrophobia, cleric, climacteric, climate, climax, clinic, code, colossal. Comedy, comic, comma, cosmos, cosmetic, cosmonaut, cost, crisis, criterion, criticism, crypt, crystal, cybernetics, cycle, cyclone, cyclopaedia, cyclotron, cylinder, cymbal, cynic, cyst. Κύβος- Cube..

D. deacon = διάκων, decade, Decalogue, delta, demagogic, democracy, demography, demon, demotic, dermatology, diabetes, diabolic, diadem diaeresis (διαλυτικά), diagnosis, diagonal, diagram, dialect, dialogue, diameter, diamond, diaphanous, diaphragm, diatribe, dichotomy, dictator, didactic, diet, dilemma, dinosaur, dioxide, diorama, diphtheria, diphthong, diploma, diplomat, disaster, disc, dolphin, dose, double, draconian, dragon, drama, drastic, dynamic, dynamite, dynasty, dyspepsia, disharmony...

E. eccentric, ecclesiastic, echo, eclectic, eclipse, ecology, economic, ecstasy, ecumenical, ecumenical, eczema, egoism, elastic, electric, elegiac, elephant, elliptic, emblem, embryo, emetic, emphasis, empiric, emporium, encyclopaedia, endemic, energy, enigma, enthrone, enthusiasm, entomology, enzyme, ephemeral, epidemic, epigram, epilepsy, epilogue, epiphany, episode, epistle, epistyle, epitaph, epithet, epitome, epoch, erotic, esoteric, ether, ethic, ethnic, ethos, etymology, eucalyptus, Eucharist, eugenics, eulogize, eunuch, euphemism, euphony, euphoria, Eurasia, eureka, evangelic, exodus, exorcize, exotic.....

F. fable=φάυλος-μύθος, fanatic, fantasy, father, frenetic=φρενήρης.....

G. galaxy, gastronomy, general, genesis, genus, genitive = γενική, George, geo, geography, geometry, geocentric, geophysics, geopolitics, geology, geometry, gerontology, gigantic, glycerine, gyro, grammatical, grammar, grammatical, gramophone, graphic, gymnasium, Gregorian, gynaecology.....

H. hagiology, halcyon = αλκυών, harmony = αρμονία, hecatomb, hectare, hedonism, hegemony, helicopter, heliotrope, helium, helot, hemisphere, haemorrhage=αιμορραγία, haemorrhoids, hepatitis,

heretic, hermaphrodite, hermetic, hermit, hero, heroin, Hesperus, heterodox, heterogeneous, heterosexual, hexagon, hexameter, hierarchy, hieroglyph, hilarious, hippopotamus, hippodrome, history, holocaust, holograph, homeopathy, homogeneous, homonym, homophone, hour = ώρα, (χώρα), horizon, hymen, hyperbole, hypnosis, hypocrisy, hypotenuse, hysteria, homosexual, horde, horizon, hormone, hour, hydrostatics, hydrophobia, hyena, hygiene, hymn, hypertrophy, hypochondria, hypodermic, hypothesis.

I. iamb, icon, iconoclast, idea, ideogram, ideology, idiot, idiolect, idiom, idiosyncrasy, *Είδωλο- Idol*, idyllic, ironic, isobar, isosceles, isotope, isthmus.

K. kaleidoscope, kilo, kilocycle, kilogram, kilometre, kilolitre, kinetic, kleptomania.....

L. Labyrinth, laconic, laic, lachrymal = δακρυμα, larynx, lava, lesbian, lethargy, leukaemia, λεξικό - Lexicon, lexical, lithography, logarithm, logic, logistics, lynx, lyre, lyric

M. machine (μηχανή), macrobiotic, macrocosm, magic, magnet, mania, mathematics, mechanic, medal, megacycle, megalith, megalomania, megaphone, megaton, meiosis, melancholia, melodic, melodrama, meningitis, menopause, metabolism, metallic, metallurgy, metamorphosis, metaphor, metaphysics, meteor, meteorite, meteorology, meter, metre, metric, metronome, metropolis, miasma, microbe, microbiology, microelectronics, micrometer, micron, microorganism, microphone, microscope, mimeograph, mimetic, monarch, monastery, monogamy, monogram, monolith, monologue, monomania, monoplane, monopoly, monosyllable, monotheism, monotone, morphology, museum, music, myopia, myriad, mysterious, mystic, myth.....

N. narcissism, narcotic, nautical, nautilus, necromancy, necropolis, nectar, nemesis, Neolithic, neologism, neon, news, nerve, neoplasm, nephritis, neurosis, neuralgia, neurasthenia, nominative nostalgia, numismatic, nymph.news (nea)

O. oasis, ocean, octagon, octane, octave, octogenarian, octopus, ode (ωδή), odyssey, oesophagus, Oedipus complex, orgy, oligarchy, Olympiad, Olympic, onomatopoeia, ontology, ophthalmic, optic (optimist, option), orchestra, orchid, organ, organic, organism, organize, orgasm, orphan, orthodox, orthographic, orthopaedic, osteopath, ouzo, oxide, oxygen.

P. pachyderm, pagan=παγανιστής-ειδωλόλατρης, Paleolithic, paleontology, palm, panacea, panchromatic, pancreas, pandemic, pandemonium, panegyric=πανηγυρική ομιλία, panic, panoply, panorama, pantechicon, pantheism, pantheon, panther, parabola=παραβολή, paradigm, paradox, paragon=παράγων-υπόδειγμα, paragraph, parallel, paralysis, paranoia, paraphrase, paraplegia, parasite, paratyphoid, parenthesis, pariah=παρίας, parody, paroxysm, patter, pathetic, pathology, pathos, patriarch, patriot, patronymic, pedagogue, pederasty, pediatrics, pedometer=βηματομετρητής, pentagon, pentameter, Pentateuch, pentathlon, Pentecost, Pepsis,

perihelion=περιήλιο, perimeter, period, peripatetic, periphrasis, periphery, periscope, peristyle, peritonitis, petal=πέταλο άνθους, phalanx, phallus=φαλλός, phantasm, pharmacology, pharmacy, pharynx, phase, phenomenon, philanthropy, philately, philharmonic, philology, philosophy, philter, phlebitis, phlegm, phobia, phoenix, phone, phoneme=φώνημα, phonetic, phonograph, phonology, phosphorous, photo, photoelectric, photogenic, photograph, photolithography, photometer, phrase, phrenology, phthisis, physics, physiognomy, physiology, physiotherapy, planet, plasma, plasma, plastic, plectrum=πλήκτρο, pleonasm, plethora, plural, πλήθος, πληθυντικός, πειρατής - Pirate, plutocracy, plutonium, pneumatic, pneumonia, pole=πόλος, polemic, policy, police, politics, polyandry, polygamy, polyglot, polygon, polymorphous, polyphony, polypus, polysyllable, polytechnic, polytheism, porn, practice, pragmatism, presbyter, prism, problem, prognosis, πρόγραμμα - program, programmer, prologue, prophecy, prophylactic, proscenium=προσκήνιο, proselyte, prosody, protagonist, protocol, proton, protoplasm, protozoa, prototype, psalm, pseudonym, psyche, psychedelic, psychic, psychoanalysis, psychology, psychopath, psychosis, psychotherapy, pterodactyl, pylon=πυλώνας, pyramid, pyre=πυρά, pyrites, pyrotechnics=πυροτέχνημα, python.....

Q = k: qoppa - Kappa ...

R. radio, Reyna, rhyme, rhythm.....

S. sandal, sarcasm, sarcastic, sarcophagus, sardonic, satyr, scene, skeptic, schematic, schism, schizophrenia, scholar, scholastic, school, scoria, scorpion, Scylla, seismic, semantic, semaphore=σηματοφόρος, septicemia=σηψαιμία, serial, sir, solecism=σολοικισμός, sophism, spasm, sphinx, stadium, stalactite, stalagmite, star, static, statistics, stereophonic, stereoscopic, sternum, stigma, stoic, stomach, strategy, stratagem, stratosphere, streptococcus, streptomycin, strophe, sycophant, syllogism, syllable, symbol, symmetry, sympathetic, symphony, symposium, symptom, synagogue, synchronize, syncope, syndrome, synod, synonym, synopsis, syntax, synthesis, syphilis, symptom, syringe, system.....

T. tactic, talent, tantalize = Τάνταλος, tartar, tautology, taxidermy, technique, technocracy, technology, telegram, telegraph, telemetry, teleology, telepathy, telephone, telephoto, telescope, theatre, theism, theme, theocracy, theology, theorem, theoretic, theory, theosophy, therapeutic, therapy, thermo, thermal, thermion, thermometer, thermos, thesaurus, thesis, tone, topography, Trapeze, tragedy, tragicomedy, tremor, trigonometry, trilogy, tripod, trireme = τριήρη, triple, trophy, tropic, typhoon, typo, typical, typography, tyranny.....

U. unanimous, anonymous, Uranus, uranium, utopia.....

V = W = B(β): basic, barbarian

X. xenophobe, xylophone, xenia, xenon

y. xenophobia, hypo - hyper , super = υπό - υπέρ.....

Z. Zeus = Ζεός, zephyr, zeugma, zodiac, zone, zoology....

2. ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΠΟΙΟΥΣ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ – ΓΡΑΦΗ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΔΙΕΘΝΗΣ

Η ελληνική γλώσσα και η ελληνική γραφή, όπως είδαμε πιο πριν, ήταν οι πρώτες που έγιναν διεθνείς ή οι πιο διαδεδομένες; στον αρχαίο γνωστό κόσμο, Η ελληνική γλώσσα ήταν διεθνής από τους χρόνους του Μ. Αλέξανδρου (336 – 321 π.Χ.) μέχρι την πτώση της Κωνσταντινούπολης (1.453 π.Χ.), δηλαδή κάπου 1.800 χρόνια. Ελληνικάμίλαγαν και έγραφαν σε όλον τον αρχαίο γνωστό κόσμο: Ρωμαίοι, Εβραίοι, Φοίνικες, Ινδοί, Αφγανοί, Πέρσες, Αιγύπτιοι....

Κατά την περίοδο της τουρκοκρατίας η ελληνική γλώσσα έπαψε σταδιακά να είναι διεθνής και τη θέση της πήραν η Γαλλική, η Αγγλική κ.α.. Ωστόσο οι γλώσσες αυτές δεν έτυχαν ποτέ πλήρως διεθνούς αποδοχής, επειδή είναι πάρα πολύ δύσκολες στην εκμάθησή τους. Προ αυτού κατά το μεσαίωνα οι άνθρωποι των γραμμάτων πρότειναν την επαναφορά της αρχαίας ελληνικής γλώσσας ή της λατινικής ως διεθνούς γλώσσας, όμως η ιδέα αυτή απορρίφθηκε με το αιτιολογικό ότι από τη μια και οι δυο γλώσσες είναι νεκρές και ως εκ τούτου δεν καλύπτουν τις σύγχρονες ανάγκες και από την άλλη το πρόβλημα θα λύνονταν με τεχνητές γλώσσες, που τότε άρχισαν να εμφανίζονται. Λέγεται μάλιστα ότι σε ένα συνέδριο που έγινε στα τέλη του περασμένου αιώνα στη Αμερική από ανθρώπους των γραμμάτων, προκειμένου να αποφασιστεί ποια γλώσσα θα γίνει για αυτούς διεθνής, η ελληνική γλώσσα έχασε για μια μόνο ψήφο, κάτι που ήταν λεία λάθος, γιατί:

1) Η ελληνική γλώσσα και η ελληνική γραφή είναι οι πιο εύκολες και οι πιο τέλειες του κόσμου, όπως θα δούμε πιο κάτω, άρα μ' αυτές μπορεί άνετα και γρήγορα να παταχθεί ο αναλφαβητισμός και η δυσλεξία, που μαστίζουν σήμερα ακόμη και χώρες που λέγονται πολιτισμένες. Ο αναλφαβητισμός και η δυσλεξία, σύμφωνα με τις έρευνες, οφείλονται και στο ότι πολλές γραφές είναι δύσκολες ή δυσνόητες και συνεπώς φέρνουν αποστροφή στους μαθητές κ.α.

2) Η ελληνική γλώσσα και η ελληνική γραφή είναι η βάση της λατινικής, καθώς και πολλών άλλων γλωσσών και γραφών, ευρωπαϊκών και λοιπών.

Δεν υπάρχει σήμερα γλώσσα που να μην έχει ελληνικές λέξεις και ελάχιστες είναι αυτές που δε στηρίζονται πάνω στην ελληνική ορθογραφία. Απλώς αντί για τους ελληνικούς χαρακτήρες χρησιμοποιούν τους ελληνο-λατινικούς. Μεταφράζοντας οι άλλοι λαοί τα αρχαία ελληνικά επιστημονικά, λογοτεχνικά κ.τ.λ. συγγράμματα μετέφεραν στις γλώσσες τους εκτός από το ελληνικό πνεύμα και πάρα πολλές ελληνικές λέξεις.

Αμέτρητες είναι οι διεθνείς ελληνικές λέξεις, πρβ π.χ. μερικές στην Αγγλική: Ευρώπη - Europe, αλφάβητο - alphabet, Γραμματική- Grammar, συλλαβή - syllabus, γράμμα - grammar, δίφθογγοι - diphthongs, Olympia – Ολυμπία, Βίβλος- Bible, Βιβλιογραφία- Bibliography, Γεωγραφία- Geography, Ιστορία – History....

3) Οι τεχνητές γλώσσες αποδείχθηκαν στο χρόνο ότι είναι μόνο για απλή συνεννόηση και τίποτε περισσότερο.

4) Η ελληνική γλώσσα δεν είναι νεκρή. Είναι γεγονός ότι η ελληνική γλώσσα επί Τουρκοκρατίας παραμελήθηκε και αλλοιώθηκε, όμως σήμερα αφενός έχει ανακτήσει όλα τα καλά αρχαία ελληνικά γλωσσικά στοιχεία, κάποια μάλιστα από αυτά τα έχει απλοποιήσει στο καλύτερο και αφετέρου έχει δημιουργήσει και δικά της, ώστε να καλύψει πλήρως τις σημερινές ανάγκες.

Η σύγχρονη Ελληνική γλώσσα αποτελεί την εξέλιξη, την άμεση συνέχεια της γλώσσας της κλασικής ελληνικής φιλοσοφίας και της λογοτεχνίας. Τα διασωθέντα μέχρι σήμερα λογοτεχνικά, φιλοσοφικά, ιστορικά κείμενα των κλασικών της αρχαιότητας, τα κείμενα της Αγίας Γραφής και των Πατέρων της Εκκλησίας, οι μαρτυρίες της Ελληνικής Γραμματολογίας, τα έργα της καθαρεύουσας και της δημοτικής πιστοποιούν τη συνέχεια, ενδελέχεια του Ελληνισμού από την αρχαιότητα έως τις μέρες μας, διατρανώνουν τη διαχρονικότητά του.

3. ΟΙ ΤΕΧΝΗΤΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ: ESPERANTO, IDO, INTERGLOSSA

Τεχνητή γλώσσα λέγεται η μη φυσική, αυτή της οποίας η φωνολογία, η γραμματική και το λεξιλόγιο, έχουν επινοηθεί συνειδητά από ένα άτομο ή μια ομάδα, χρησιμοποιώντας λέξεις ή ρίζες λέξεων από πολλές φυσικές γλώσσες, αντί να έχουν δημιουργηθεί και εξελιχθεί φυσιολογικά, δηλαδή από κάποιο λαό, στόμα με στόμα και διαχρονικά και χρησιμοποιώντας φυσικά γλωσσικά στοιχεία: ρίζες, θέματα, καταλήξεις κλπ.

Οι τεχνητές γλώσσες:

1) Προέκυψαν, επειδή από τη μια υπάρχει ανάγκη να υπάρξει κάποια γλώσσα που να μπορούν να συνεννοηθούν μεταξύ τους άνθρωποι με διαφορετικές γλώσσες και από την άλλη οι πιο διαδεδομένες σήμερα γλώσσες (αγγλική, γαλλική, γερμανική, κινέζικη....) είναι δυσκολότερες στην εκμάθησή τους.

2) Φτιάχτηκαν με την επιλογή λέξεων ή ριζών λέξεων που είναι κοινές σε πάρα πολλές γλώσσες και απλούς ευρηματικούς, δήθεν, κανόνες γραφής, σύνταξης και κλίσης, προκειμένου να μαθαίνονται εύκολα,

3) Χρησιμοποιούν φθογγική γραφή με λατινικούς χαρακτήρες. Σύμφωνα με τους υπολογισμούς των οπαδών της τεχνητής γλώσσας Εσπεράντο (βλέπε εγκυκλοπαίδεια «ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΖΩΗ» κ.α.), η διεθνής αγγλική γλώσσα και γραφή μιλιόταν το 1900 στο 10% περίπου του παγκόσμιου πληθυσμού, το 1950 στο 11% και σήμερα μόλις στο 8.5%! Αυτό συνέβη, λένε, γιατί η αγγλική γλώσσα - γραφή είναι πάρα πολύ δύσκολη στην εκμάθησή της. Ωστόσο έχει αποδειχθεί ότι οι τεχνητές γλώσσες είναι μόνο για απλή επικοινωνία, γιατί για μια πλήρη και ορθή συνεννόηση απαιτείται φυσική γλώσσα.

Σημειώνεται ότι:

1) Άλλοι οι τεχνητές και οι φυσικές γλώσσες και άλλοι οι γλώσσες προγραμματισμού. Οι γλώσσες προγραμματισμού αναπτύχθηκαν για να μπορεί ο προγραμματιστής να δίνει τις εντολές που πρέπει να εκτελέσει ο υπολογιστής. Χρησιμοποιούνται δηλαδή για την επικοινωνία του ανθρώπου και της μηχανής, όπως αντίστοιχα οι φυσικές γλώσσες χρησιμοποιούνται

για την επικοινωνία μεταξύ των ανθρώπων. Οι γλώσσες προγραμματισμού, που είναι τεχνητές γλώσσες, ακολουθούν τις βασικές έννοιες και αρχές της γλωσσολογίας, επιστήμη που μελετά τις φυσικές γλώσσες. Μία γλώσσα προσδιορίζεται από το αλφάβητό της, το λεξιλόγιό της, τη γραμματική της και τέλος τη σημασιολογία της

2) Η βασική διαφορά μεταξύ φυσικών και τεχνητών γλωσσών είναι ότι οι φυσικές γλώσσες έχουν τη δυνατότητα εξέλιξής τους, ενώ οι τεχνητές όχι. Οι φυσικές γλώσσες εξελίσσονται συνεχώς, νέες λέξεις δημιουργούνται, κανόνες γραμματικής και σύνταξης αλλάζουν προσαρμόζονται και απλοποιούνται με την πάροδο του χρόνου και αυτό γιατί η φυσική γλώσσα χρησιμοποιείται για την επικοινωνία μεταξύ ανθρώπων, που εξελίσσονται και αλλάζουν ανάλογα με τις εποχές και τον κοινωνικό περίγυρο. Αντίθετα οι τεχνητές γλώσσες χαρακτηρίζονται από στασιμότητα, αφού κατασκευάζονται συνειδητά για ένα συγκεκριμένο σκοπό. Απλά οι γλώσσες προγραμματισμού τελειοποιούνται, όμως μόνο σε ένα τομέα, στις εφαρμογές.

Α. Η ΤΕΧΝΗΤΗ ΓΛΩΣΣΑ ESPERANTO

Η τεχνική γλώσσα αυτή επινοήθηκε από τον Πολωνό, εβραϊκής καταγωγής, γιατρό Λάζαρο Λούντβιχ Ζάμενχοφ (L. L. Zamenhof, 1859 - 1917) ή με το φιλολογικό ψευδώνυμο " Doctor Esperanto " (= ο γιατρός της ελπίδας), απ' όπου και η ονομασία της γλώσσας αυτής ή που λέγεται γλώσσα Esperanto = γλώσσα της ελπίδας. θεωρείται γλώσσα λατινογενής, επειδή βασίζεται στο λεξιλογικό υλικό των λατινογενών καλούμενων γλωσσών, όμως στην πραγματικότητα η γλώσσα αυτή υιοθέτησε τα θέματα λέξεων που είναι κοινά - γνωστά σε πάρα πολλές ευρωπαϊκές γλώσσες, όπως π.χ. η ρομανική λέξη «radio», η λατινική λέξη «amo = αγαπώ», η ελληνική λέξη «esti = είναι, η ελληνική λέξη γυνή > gyna» κ.α. Υπολογίζεται ότι το λεξιλόγιο της γλώσσας αυτής προέρχεται 75% από τη λατινική γλώσσα και τις καλούμενες ρομανικές γλώσσες (κυρίως από τη γαλλική), 20 % από την αγγλοσαξονική (γερμανική και αγγλική), 5% από τη σλαβική (ρώσικη και πολωνική) και από την ελληνική έχει πάρει τους επιστημονικούς όρους.

Στην τεχνητή γλώσσα Esperanto οι λέξεις γράφονται με το λατινικό αλφάβητο και χωρίς ορθογραφία με τόσα γράμματα όσοι και οι φθόγγοι τους και κάθε λέξη προφέρεται ως γράφεται και γράφεται όπως προφέρεται. Ειδικότερα το αλφάβητό της εσπεράντο έχει 28 γράμματα, τα εξής:

A - α	G - γκ	K - κ	S - σ
B - μπ	Ĝ - τζ (παχύ)	L - λ	Ŝ - σ (παχύ)
C - τσ	H - χ (απαλό)	M - μ	T - τ
Ĉ - τσ (παχύ)	Ĥ - χ	N - ν	U - ου
D - ντ	I - ι	O - ο	Ŭ - ου (ημίφωνο)
E - ε	J - ι (ημίφωνο)	P - π	V - β
F - φ	Ĵ - ζ (παχύ)	R - ρ	Z - ζ

**„Mi amas vin (Esperanto) = Εγώ αγαπώ εσένα > σ' αγαπώ (ελληνικά)
= I love you (αγγλικά) = te amo (ισπανικά) ...**

Στη γλώσσα Esperanto:

1) Όλες οι λέξεις τονίζονται στην παραλήγουσα. Δεν υπάρχουν ομόηχες λέξεις.

2) Υπάρχει ένα μόνο άρθρο το «la», όπως στην αγγλική το «the»

3) Μιλούμε σχεδόν πάντα με κυριολεξία. Δηλαδή σπάνια υπάρχουν μεταφορικές εκφράσεις και καθόλου ιδιωτισμοί.

4) Με σύνθεση δημιουργούνται και τα γένη και οι αντίθετες έννοιες, κάτι ως θα λέγαμε στην ελληνική: «παιδί γυναίκα» αντί «κορίτσι», «ληστής άνθρωπος αρχηγός» αντί «λήσταρχος» κ.τ.λ.

5) Δεν υπάρχουν μονογενείς λέξεις, αλλά ρίζες - θέματα και παράγωγες λέξεις. Στα αγγλικά και ελληνικά λέμε π.χ.: father = πατέρας, mother = μητέρα, father in law = πεθερός, parents = γονείς...Στη γλώσσα εσπεράντο έχουμε τη ρίζα patr- και απ' αυτή κατόπιν παράγονται τα patro, patrino, bopatro, gepatroj... = πατέρας, μητέρα, πεθερός, γονείς.

6) Υπάρχουν όλα τα μέρη λόγου και οι τύποι τους. Απλώς εδώ έχουν περιοριστεί οι καταλήξεις τους. Ειδικότερα εδώ:

α) Όλα τα ουσιαστικά στον ενικό αριθμό (και τα αρσενικά και τα θηλυκά και τα ουδέτερα) λήγουν στην κατάληξη -o, π.χ.: amiko = φίλος, arbo = δένδρο, birdo = πουλί, domo = σπίτι, hudo = σκυλί, kato = γάτα, libro = βιβλίο, strato = στρατά, urbo = πόλη, viro = άντρας

β) Για να σχηματίσουμε τον πληθυντικό των ουσιαστικών προσθέτουμε την κατάληξη -i που μαζί με το -o του ενικού μας κάνουν την κατάληξη -oĭ: amikoĭ = φίλοι, arboĭ = δένδρα, birdoĭ = πουλιά, domoĭ = σπίτια, hudoĭ = σκυλία, katoĭ = γάτες, libroĭ = βιβλία, stratoĭ = στρατές, urboĭ = πόλεις, viroĭ = άντρες

γ) Όλα τα επίθετα λήγουν στην κατάληξη -a και δεν κλίνονται (έχουν ίδιο ενικό και πληθυντικό αριθμό), π.χ.: alta = ψηλός, bela = ωραίος, facila = εύκολος, granda = μεγάλος, longa = μακρύς, nova = καινούργιος, pura = καθαρός, sana = ηγιείς, seka = ξερός, varma = ζεστός

δ) Με το πρόθεμα mal- σχηματίζουμε αντίθετες έννοιες, π.χ.: malalta = χαμηλός, όχι ψηλός, malbela = άσχημος, malfacila = δύσκολος, malgranda = μικρός, mallonga = κοντός, malnova = παλιός, malpura = βρώμικος, malsana = υγρός, malvarma = κρύος

ε) Όλα τα επιρρήματα λήγουν στην κατάληξη -e, και τα επίθετα γίνονται επιρρήματα με την κατάληξη -e, π.χ.: active = δραστήρια, bone = καλά, facile = εύκολα, fiere = υπερήφανα, glate = ομαλά, rapide = γρήγορα, serioze = σοβαρά, silente = σιωπηλά, vere = αληθινά, zorge = προσεχτικά

στ) Με τη κατάληξη -n δηλώνουμε το άμεσο αντικείμενο, για διάκρισή του από υποκείμενο: La hundo amas la katon = το σκυλί αγαπά τη γατα.

ζ) Όλα τα ρήματα στο απαρέμφατο τελειώνουν στην κατάληξη -i και για να σχηματίσουμε τον ενεστώτα χρησιμοποιούμε την κατάληξη -as, για

σχηματίσουμε τον αόριστο χρησιμοποιούμε την κατάληξη -is. για το μέλλοντα την κατάληξη -os και στο ενεστώτα στην κατάληξη -as:

doni = δίνω, fari = κάνω, havi = έχω, lerni = μαθαίνω, ludi = παίζω,
paroli = μιλώ, roni = μπορώ, ridi = γελάω, scii = ξέρω, vidi = βλέπω
esti = είμαι, mi estas, ni estas, vi estas, vi estas, li/si/gi estas, ili estas

Γεια!	Saluton!
Καλώς ήρθες!	Bonvenon!
Καλό πρωί.	Bonan matenon.
Καλή μέρα.	Bonan tagon.
Καλή νύχτα.	Bonan nokton.
Ευχαριστώ.	Dankon.
Μιλώ Εσπεράντο.	Mi parolas Esperanton.
Ας κουβεντιάσουμε.	Ni babilu.
Σ' αγαπώ.	Mi amas vin.
Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα.	Mi ne povas vivi sen vi.
Πού είναι η τουαλέτα;	Kie estas la necesejo?
Τι ώρα είναι;	Kioma horo estas?
Δεν καταλαβαίνω.	Mi ne komprenas.
Δεν πειράζει!	Ne gravas!
Κι άλλη μπύρα, παρακαλώ!	Plian bieron, mi petas!
Φύγε!	Foriru!
Τι στο καλό φοράς;	Kion diable vi portas?
Η μητέρα σου μιλάει Ίντο!	Via patrino parolas Idon!
Είμαι πολύ πιο διεθνής από σένα!	Mi estas multe pli internacia ol vi!
Έχει μεγάλα ρουθούνια.	Li havas grandajn naztruojn.
Πολύ δουλειά, λίγα λεφτά.	Trolaborigata kaj maltropagata.
Χρειάζομαι την καφεΐνη μου.	Mi bezonas mian kafeinon.
Του αγίου Ποτέ.	Kiam flugos porkoj.
Όι!	Oj!
Τί νομίζεις;	Kion vi opinias?
Θέλω ν' αγκαλιάσω εκείνον το σκίουρο.	Mi volas brakumi tiun sciuron.
Το κρεβάτι σου είναι πολύ άνετο.	Via lito estas tre komfortiga.
Ποτέ μην κατουράς στον άνεμο.	Neniam pisu en la venton.
Προτιμώ να παραπνεθώ, ευχαριστώ.	Mi preferas plendi, dankon.
Δουλεύω σα γιαπωνέζος κάστορας.	Mi laboras kiel japana kastoro.
Δεν ξεχνώ ποτέ την αιτιατική.	Mi neniam forgesas la akuzativo.
Ο Ζάμενχοφ σίγουρα ήξερε να το γιορτάζει!	Zamenhof ja estis festemulo!
Πότε φτάνει το τρένο;	Kiam la trajno alvenos?
Φτιάξε μου μια βατομουρόπιτα!	Faru por mi mirtelan torton!
Δεν ξέρω για ποιο πράγμα μιλάς.	Mi ne scias pri kio vi parolas.
Μόνο η σουηδική μουσική αξίζει.	Gravas nur sveda muziko.
Το πράσινο είναι το αγαπημένο μου χρώμα.	Verdo estas mia plej preferata koloro.

B. Η ΤΕΧΝΗΤΗ ΓΛΩΣΣΑ IDO

Η τεχνητή γλώσσα αυτή είναι διασκευή της εσπεράντο. Το λεξιλόγιο της, αποτελείται από λέξεις που είναι κοινές στις κύριες ευρωπαϊκές γλώσσες (αγγλική, γαλλική, γερμανική, Ιταλική, ρωσική και ισπανική) και οι ρίζες τους στη λατινική, όπως π.χ. οι: bank, bona, donar, gardeno, kavalo, maro...

banko (E. bank, G. bank, F. banque, R. bank, S. banco)

bona (E. Good, & bonus, F. Bon, I. Buono. S. Bueno.

Οι λέξεις της γλώσσας αυτής τονίζονται συνήθως, όχι όμως πάντα, στην τελευταία συλλαβή και στη γραφή της δε χρησιμοποιείται τονικό σημάδι. Υπάρχουν λίγες καταλήξεις για την υπόδειξη των χρόνων του ρήματος και του ενικού και του πληθυντικού αριθμού, π.χ. με την κατάληξη -ο = ενικός: amiko (φίλος, η), aquo (νερό), animalo (ζώο), batelo (πλοίο), domo (δωμάτιο)...

Η προφορά των λέξεων της τεχνητής γλώσσας αυτής γράφεται φθογγικά με το λατινικό αλφάβητο.

Γ. Η ΤΕΧΝΗΤΗ ΓΛΩΣΣΑ INTERGLOSSA

Η τεχνητή γλώσσα interglossa (λατινικά inter = διεθνής, glossa = ελληνικά γλώσσα) αποτελείται από λέξεις που έχει καθιερώσει η σύγχρονη επιστήμη και τεχνολογία και οι οποίες βρίσκονται ως κοινές σε πάρα πολλές γλώσσες. Στην πλειονότητά τους οι λέξεις αυτές είναι ελληνικής και λατινικής καταγωγής ή έχουν φτιαχτεί από ελληνικές και λατινικές ρίζες και θέματα, όπως π.χ. οι: bibli = βιβλίο, gyna = γυνή > γυναίκα, anthropi = άνθρωπος, palaeo = παλιός... και δεν έχουν κλίση και γένη.

Κάθε γένος έχει τα δικά του ονόματα ή δηλώνεται περιφραστικά, όπως λέμε «άρρεν παιδί», αντί αγόρι, «θήλυ παιδί», αντί κορίτσι...

Η τεχνητή γλώσσα αυτή γράφεται φθογγικά και με τους χαρακτήρες του λατινικού αλφάβητου, π.χ.:

U palaeo gyna in horta

= Η γριά (παλαιά) γυνή είναι στον κήπο (χόρτα).

U gyna, mega tem apo auto anthropi.

= Η γυνή, είναι χωρισμένη πολύ καιρό (μέγα) από τον άνθρωπό (σύζυγο).

U domi; su gebe gravito; habe mega palaeo

= Το σπίτι (δωμάτιο) που έπεσε κάτω ήταν πολύ παλιό.

Un anthropi; su pre dicte re; non habe bio

= Ο άνθρωπος που είπαμε είναι νεκρός.

Na parenta in urani

= Ο πατέρας μου είναι στον ουρανό (δηλ. πεθαμένος).

Pan proletari de geo

= Όλοι (παν) Εργάτες ενωθείτε.

Fe pre dicte a mi mega longo historio.

= Αυτή μου είπε μια μεγάλη ιστορία

4. ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΛΥΣΗ ΑΠΟ ΤΙΣ ΤΕΧΝΗΤΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ, Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ - ΓΡΑΦΗ

Φυσικά η ανάγκη μια εύκολης διεθνούς γλώσσας και γραφής υπάρχει. Ωστόσο οι τεχνητές γλώσσες δεν είναι και η λύση του προβλήματος, γιατί δεν είναι επαρκείς. Παρατηρώντας τις λέξεις των τεχνητών γλωσσών βλέπουμε ότι είναι παρμένες από εδώ και από εκεί (από πολλές γλώσσες και μάλιστα όχι με τη φυσική τους μορφή (έχει παρθεί μόνο η ρίζα τους στην οποία προσκολλώνται κάποιες μικρές καταλήξεις), άρα είναι λέξεις χωρίς συστατικά στοιχεία (θέμα ή ρίζα, κατάληξη κλπ) οπότε είναι λέξεις:

α) Χωρίς συνάφεια και ως εξ αυτού δεν μπορεί κάποιος να τις απομνημονεύσει και συνάμα να τις ετυμολογήσει -καταλάβει εύκολα,

β) Χωρίς παραγωγική ικανότητα, δηλαδή ικανότητα παραγωγής πολλών και σύνθετων και παράγωγων λέξεων.

γ) Χωρίς ακριβολογία κ.α.

Παρατηρώντας επίσης τις γραφές των τεχνητών γραφών βλέπουμε ότι αυτές γράφουν απλώς και μόνο φθογγικά τις λέξεις, άρα εδώ έχουμε φθογγική και μόνο γραφή, άρα εδώ δεν ξεχωρίζουν οι ομόηχες λέξεις, πρβ π.χ.: αγαθή & Αγαθή & αγαθοί, τρίτη & Τρίτη, Χριστός & χρηστός...

Επομένως οι τεχνητές γλώσσες δεν είναι μεγάλων δυνατοτήτων ή για εξειδικευμένες ομιλίες πλην μόνο για απλές συνομιλίες και ως εκ τούτου η μόνη και σωστή λύση του προβλήματος, της διεθνούς συνεννόησης, είναι η καθιέρωση της ελληνικής γλώσσας και της ελληνικής γραφής και πάλι ως διεθνείς, γιατί μόνο αυτές έχουν τα προσόντα γι αυτό, όπως είδαμε πιο πριν.

4. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ – Η ΤΕΧΝΙΚΗ ΚΑΙ Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΕΚΕΙ ΤΑ ΟΜΟΗΧΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ: Ο=Ω, Ε=ΑΙ, Ι=Η=Υ= ΟΙ ...

Η γραφή μπορεί να είναι μια πανάρχαια ανθρώπινη εφεύρεση, όμως εκείνοι που έκαναν το τελευταίο βήμα σ' αυτήν και μάλιστα το σπουδαιότερο είναι οι Έλληνες με την επινοήση ενός συστήματος γραφής, που καταγράφει, όπως θα δούμε πιο κάτω, τον προφορικό λόγο όχι μόνο όπως το μαγνητόφωνο, αλλά και κάτι παραπάνω, και ετυμολογικά, ώστε να μη γίνονται παρανοήσεις με τις ομόηχες λέξεις.

Ειδικότερα στην ελληνική γραφή οι λέξεις γράφονται όπως έχουν φθογγικά και συνάμα όπως έχουν ετυμολογικά, δηλαδή σε μέρος λόγου, γένος, αριθμό, πτώση κλπ, προκειμένου να μη γίνονται παρανοήσεις με τις ομόηχες λέξεις, κάτι που αφενός δεν ισχύει σε καμία άλλη γραφή και αφετέρου επιτυγχάνεται με ευκολία χρησιμοποιώντας με κανόνες τα εξής ομόηχα γράμματα, καθώς και κάποια σημεία:

Α) Τα ομόφωνα κεφαλαία και τα μικρά γράμματα: Α(α), Β(β), Γ(γ)...

Τα μικρά γράμματα: α, β, γ... δεν είναι «επισεισυρμένη γραφή» των: Α, Β, Γ... , για απλοποίηση της γραφής όπως κακώς λέγεται, αλλά ομόηχα με τα μικρά, που επινοήθηκαν για ετυμολογικούς λόγους. Με κεφαλαίο γράμμα γράφεται το αρκτικό γράμμα κάθε περιόδου (κάθε πρότασης) του κειμένου για διάκρισή τους, καθώς και το αρκτικό γράμμα κάθε κύριου ονόματος, για διάκριση τους από τα κοινά και τις κοινές λέξεις, πρβ, π.χ.:

αγαθή(= επίθετο), ενώ Αγαθή (ουσιαστικό, κύριο όνομα). Ομοίως: νίκη & Νίκη, κόκκινος & κ. Κόκκινος..

Β) Τα ομόηχα γράμματα των φωνηέντων και των συμφώνων:
Ο(ο) = Ω(ω), Ε(ε) = Α(αι), Ι(ι) = Η(η) = Υ(υ) = ΟΙ(οι) = ΕΙ(ει) =
ΥΙ(υι), Μ(μ) = ΜΜ(μμ), Ν(ν) = ΝΝ(νν), Σ(σ,ς) = ΣΣ(σσ)...

Τα γράμματα Ω, Η, Υ δεν είναι γράμματα που παρίσταναν αρχαίους φθόγγους που συνέπεσαν στο χρόνο με την προφορά των Ο, Ι, όπως κακώς λέγεται, αλλά ομόηχα, μέρος απο τα: Ο(ο) = Ω(ω), Ε(ε) = Α(αι), Ι(ι) = Η(η) = Υ(υ) = ΟΙ(οι) = ΕΙ(ει) = ΥΙ(υι), Μ(μ) = ΜΜ(μμ), Ν(ν) = ΝΝ(νν), Σ(σ,ς) = ΣΣ(σσ)..., τα οποία έχουν επινοηθεί προκειμένου με αυτά, και βάσει κανόνων χρήσης τους, να γίνεται στη γραφή η υπόδειξη και της πιστής προφοράς και της σωστής ετυμολογίας (του μέρους ή του τύπου κ.τ.λ.) των λέξεων (γράφοντας π.χ. τα θηλυκά με -η, τα ουδέτερα με -ι κ.τ.λ.), ώστε ο αναγνώστης να έχει βοήθεια αφενός στην κατανόηση των γραπτών λέξεων και αφετέρου στη διάκριση των ομόηχων, πρβ π.χ.: *κουτί & κουτή & κουτοί, λύρα & λίρα*. Τα εν λόγω γράμματα στο θέμα των λέξεων φανερώνουν την πρωτότυπη λέξη μιας παράγωγης, πρβ π.χ. Κρητικός (με η =αυτός που είναι από τη νήσο Κρήτη) & κριτής > κριτικός (με ι = αυτός που ασχολείται με την κρίση) κ.α. Τα εν λόγω γράμματα στην κατάληξη των λέξεων φανερώνουν το μέρος λόγου και τον τύπο του σηματομένου που φανερώνει η λέξη, γράφοντας π.χ.: με -ο,η,ι τον ενικό των πτωτικών: *καλό, καλή, νίκη, τιμή, σύκο, φιλή,...* και με -ω,ει τον ενικό των ρημάτων: *καλώ, γελώ, τρέχω, σήκω, καλεί,.....*, ώστε ο αναγνώστης να έχει βοήθεια και στην κατανόηση των λέξεων και στη διάκριση των ομόηχων, πρβ π.χ.: φθογγικά: «ι παραγοί τις κρίτις», «ίνε ι αδελφί σου» = ορθογραφικά: *Οι παραγωγοί της Κρήτης» & Η παραγωγή της Κρήτης*.

Φθογγικά: "*καλό, καλί, καλίζ,....*" = ορθογραφικά: *καλό, καλή, καλής, καλοί,....(με -ο,η,οι, αν μιλούμε για επίθετο) & καλώ, καλεί, καλείς..(με -ω,ει, αν μιλούμε για ρήμα)*. Ομοίως: *ψιλή & ψιλοί & ψηλοί & ψηλή, λίρα & λύρα, κλίμα & κλήμα, λύπη & λείπει & λίπη & λυπεί & λοιπή & λοιποί*

Όπως βλέπουμε από τα πιο πάνω παραδείγματα με τη βοήθεια των ομόφωνων γραμμάτων: Ο(ο) & Ω(ω), Η(η) & Υ(υ) & Ι(ι)... διακρίνουμε οπτικά και τάχιστα τις ομόηχες λέξεις ή καταλαβαίνουμε για το αν μιλούμε για ρήμα ή ουσιαστικό ή επίθετο κ.τ.λ. ή αρσενικό ή θηλυκό ή κύριο ή κοινό όνομα κ.τ.λ.

Με τα διπλά γράμματα ΜΜ(μμ), ΝΝ(νν)... υποδειχνουμε τα τα φθογγικά πάθη των λέξεων στην παραγωγή και κλίση τους, άρα το ακριβές τους νόημα, πρβ π.χ. γράφ-μα > γράμμα, συν-λόγος > σύλλογος, συν-νόμος > σύννομος,...

Γ) Τα ορθογραφικά σημεία: τονικό σημάδι (´), απόστροφος (´), διαλυτικά (¨), σημεία στίξης: θαυμαστικό (!), ερωτηματικό (;).

Έχουν επινοηθεί για υπόδειξη των τονιζόμενων συλλαβών, της χροιάς φωνής, των φθογγικών παθών της προφοράς: με συναίρεση, έκθλιψη, συνίζηση κ.τ.λ., πρβ: *έξοχη & εξοχή, σόλα & σ´όλα, δύο & δυο, μία & μια, σ´αγαπώ & σε αγαπώ, παιδάκια & παιδάκια... Τι είπες? Ωραία!*

Το ελληνικό σύστημα γραφής γράφει καλύτερα και από το μαγνητόφωνο. Στις μαγνητοφωνήσεις γίνονται παρανοήσεις λόγω των ομόηχων λέξεων, ενώ με το ελληνικό σύστημα γραφής όχι, γιατί οι λέξεις καταγράφονται όχι μόνο όπως έχουν φθόγγικά, αλλά και ετυμολογικά. Στο ελληνικό σύστημα γραφής, όπως είδαμε πιο πριν, δεν έχουμε μόνο τόσα γράμματα όσοι και οι φθόγγοι, αλλά περισσότερα, επειδή σε μερικούς φθόγγους δεν έχουμε ένα μόνο γράμμα, αλλά δυο ή περισσότερα ομόηχα, για να υποδείχνουμε, **βάσει κανόνων χρήσης τους**, και την πιστή προφορά και την ορθή ετυμολογία (μέρος λόγου, γένος, αριθμό, πτώση, πρότυπη λέξη ή ρίζα κ.α.) των λέξεων, ώστε ο αναγνώστης να έχει βοήθεια και στην κατανόησή τους και στη διάκριση των ομόηχων λέξεων. Για παράδειγμα με τα γράμματα -ω,ει στην κατάληξη υποδείχνουμε ρήμα: καλώ, σήκ-ω..., γράφει, καλεί.. Με τα γράμματα -ο,ι,η στην κατάληξη υποδείχνουμε πτωτικά, ήτοι τα ουδέτερα ενικού με -ο,ι: καλ-ό, σύκ-ο... φιλί, τυρί.., τα θηλυκά με-η : καλ-ή, φίλ-η..., ο πληθυντικός ουδετερον με -η: λάθη, πλήθη ... και των αρσενικών με -οι: καλοί, φίλοι... Όπως βλέπουμε από τα ως άνω παραδείγματα, αν λείψουν τα ομόφωνα γράμματα ο & ω, η & υ & οι.. από τη γραφή δε θα ξέρουμε, λόγω των ομόηχων λέξεων, αν μιλούμε για ρήμα ή για ουσιαστικό, για αρσενικό ή για θηλυκό, για ενικό ή για πληθυντικό αριθμό...

Σημειώνεται επίσης ότι άλλο τα ΟΥ(ου), ΑΙ(αι), ΕΙ(ει), ΥΙ(υι) = οϋ, αι, ει, υϊ = δίφθογγοι και άλλο τα δίψηφα γράμματα: ΟΥ(ου), ΑΙ(αι), ΕΙ(ει), ΥΙ(υι) = Ο(ο), Ε(ε), Ι(ι) = δίψηφα γράμματα = ένας φθόγγος. Στη γραφή οι δίφθογγοι διακρίνονται από τα δίψηφα γράμματα με τα διαλυτικά και το τονικό σημάδι: άι = αι, ενώ αί = ε.

7. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ ΕΙΝΑΙ Η ΠΙΟ ΕΥΚΟΛΗ ΚΑΙ Η ΠΙΟ ΤΕΛΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η ελληνική γραφή εκ πρώτης όψεως φαίνεται να είναι η πιο δύσκολη του κόσμου λόγω των ομόηχων γραμμάτων Ο(ο) = Ω(ω), Ε(ε) = ΑΙ(αι), Ι(ι) = Η(η) = Υ(υ) = ΕΙ(ει) = ΟΙ(οι)... που υπάρχουν εκεί, όμως δεν είναι έτσι τα πράγματα.

Η Ελληνική Γραφή είναι η πιο τέλεια του κόσμου, αφού είναι η μόνη γραφή στον κόσμο που γράφει από τη μια τη σωστή προφορά της κάθε λέξης με συγκεκριμένα και ξεχωριστά γράμματα για κάθε φθόγγο, τα Α(α), Β(β)..., π.χ.: α-ε-τ-ό-ς και από την άλλη τη σωστή ετυμολογία της κάθε λέξης με την επινόηση των ομόφωνων γραμμάτων: Ο(ο) = Ω(ω), Ε(ε) = ΑΙ(αι), Ι(ι) = Η(η)..., ώστε έτσι να βοηθά τον αναγνώστη και στην κατανόηση της κάθε λέξης και στη διάκριση των ομόηχων, πρβ π.χ. ότι άλλο η λέξη «καλό» = ορθογραφικά καλώ και άλλο η λέξη «καλό» = ορθογραφικά καλό. Ομοίως «καλί» = ορθογραφικά καλ-εί/ Καλή / καλ-οί / καλ-ή. Ομοίως «ίδι» = είδη/ ίδει / Ίδη / ήδη..... Συνεπώς η ελληνική γραφή γράφει καλύτερα και από το μαγνητόφωνο. Με το μαγνητόφωνο μπορεί να γίνει παρανόηση με τις ομόηχες λέξεις, ενώ με το ελληνικό σύστημά γραφής όχι, γιατί γράφει και την πιστή προφορά (τους φθόγγους)

και τη σωστή ετυμολογία των λέξεων με τον επινοητικό τρόπο που είδαμε πιο πριν, κάτι που δεν ισχύει σε όλες τις άλλες γραφές, όπως θα δούμε πιο κάτω.

Η ελληνική γραφή είναι επίσης η πιο εύκολη του κόσμου, γιατί γράφει με σύστημα, με λίγους και συγκεκριμένους κανόνες και όχι με πολλούς κανόνες ή ιστορικά, όπως συμβαίνει στις άλλες γραφές και όπως θα δούμε πιο κάτω. Ο χρόνος εκμάθησης της ελληνικής γραφής είναι ελάχιστος. Όσο απαιτείται προκειμένου να μάθει κάποιος το αλφάβητο: Α(α), Β(β)... και τους λίγους κανόνες χρήσης των ομόφωνων γραμμάτων του, ήτοι τη σωστή χρήση των κεφαλαίων και μικρών γραμμάτων: Α(α), Β(β), Γ(γ),... , καθώς και των ομόηχων γραμμάτων, ήτοι των εξής φωνηέντων και συμφώνων: ΑΙ(αι) = Ε(ε), Ω(ω) = Ο(ο), Ι(ι) = Η(η) = Υ(υ) = ΟΙ(οι) = ΕΙ(ει), Μ(μ) = ΜΜ(μμ), Ν = ΝΝ(νν)... , όπως για παράδειγμα ότι τα θηλυκά γράφονται με -η: καλή, ής, νίκη, τιμή..., τα ρήματα γράφονται με τα γράμματα -ω, ει, τα ουδέτερα με ο/ι: καλ-ό, κακό, φυτό... τυρί, ψωμί....

Δεν είναι τυχαίο που οι Έλληνες πρώτοι αρίστευσαν στις τέχνες και στις επιστήμες. Και αυτό, γιατί αυτοί πρώτοι επινόησαν μια γραφή που είναι αφενός πανεύκολη και αφετέρου τέλεια προκειμένου να αποταμιεύει την εμπειρία τους, τις εντυπώσεις τους κ.α.

ΟΙ ΓΡΑΦΕΣ ΜΕ ΛΑΤΙΝΙΚΟΥΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ ΕΙΝΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ

Οι λέξεις στις γραφές με λατινικούς χαρακτήρες (Αγγλική, Γαλλική, Ολλανδική κ.α.) δε γράφονται με τον τρόπο που γράφονται στην ελληνική γραφή, αλλά αφενός πάντα ίδια, ακόμη και αν η προφορά τους αλλάξει, και αφετέρου ως εξής (και αυτό το κάνουν για διάκριση των ομόηχων, μια και οι λαοί τους δεν έχουν επινοήσει ένα σωστό σύστημα γραφής):

α) Οι λέξεις που προέρχονται από την ελληνική γράφονται όπως ακριβώς και στην ελληνική, άσχετα αν εκεί μπορεί και να προφέρονται κάπως αλλιώς, πρβ:

ελληνική: πρόβλημα, τιτάν(ας), Γεωργία, Ευρώπη, ιδέα, τυπώνω, Ολυμπία, φιλοσοφία, τηλέφωνο.....

αγγλική: problem ("πρόμπλεμ»), titan («ταϊταν»), Europe («γιούροπ»), idea («αϊντία»), type («τάϊπ»), Olympia, philosophy, telephone,... ελληνική: ακ(τ)ίς, Γεωργιανός, Συριανός, Λατίνος... > γαλλική: action («αξόν»), Georgien («ζεορζάν»), Syrien («σιριάν»), Latin («λατάν»)

Με ελληνική ή λατινική ορθογραφία γράφονται και οι λέξεις άλλων γλωσσών (αραβικές, εβραϊκές....) που πέρασαν στις γραφές αυτές μέσω της ελληνικής ή της λατινικής, πρβ: ελληνικά: άλγεβρα, Εμμανουήλ, Δανιήλ.... = αγγλικά: Algebra, Emmanuel, Daniel....

β) Οι παράγωγες λέξεις γράφονται στο θέμα όμοια με τις πρωτότυπές τους, δηλαδή διατηρούν την ιστορική τους ορθογραφία, άσχετα, αν η προφορά της παράγωγης λέξης μπορεί να έχει αλλάξει λόγω φθογγικού πάθους (συναίρεσης κ.α.), πρβ π.χ. στην αγγλική την πρωτότυπη λέξη volcano (προφορά «βολκέϊνουν», το α = εϊ) και την παράγωγη volcanic (προφορά «βολκανικ», το α = α). Ομοίως: athlete ("άθλιτ") > athletic

("αθλétικ"), busy ("μπάζι») > business ("μπίζνες»), day ("ντέι") > Sanday ("σάντι"), live («λάϊβ») > living ("λίβινκ")...

γ) Οι λέξεις που δεν υπάρχουν στην ελληνική γραφή-γλώσσα γράφονται φθογγικά με το λατινικό αλφάβητο, π.χ.: on, this, in , cat Συνάμα οι ομόηχες λέξεις παίρνουν επιπρόσθετα ένα γράμμα (τυχαίο ή σύμφωνα με τη σκέψη εκείνου που την καθιέρωσε γραφικά) και που, αν και γράφεται, δεν προφέρεται, πρβ π.χ. την αγγλική λέξη «του = tu» η οποία γράφεται: to (= προς) & t(w)o (= δύο) & to(o) (= επίσης). Ομοίως: rit(e) & (w)rit(e) & ri(g)t(h).. Εδώ τα: w, o, w, e, g, h δεν προφέρονται, μπήκαν για διάκριση των ομόφωνων λέξεων

Ομοίως: sent & cent & scent, pare & pair & pear, boy & buoy, no & know, sail & sale, grown & groan, fought & fort, war & wore, side & sighed, made & maid, night & knight, soared & surd, hole & whole, morning & mourning

Όλα τα παραπάνω είναι και η αιτία που στις γραφές με λατινικούς χαρακτήρες:

α) Υπάρχει δυσαρμονία μεταξύ γραφής και προφοράς. Εδώ άλλα προφέρουμε και άλλα γράφουμε ή άλλα βλέπουμε και άλλα προφέρουμε. Παρουσιάζεται το φαινόμενο για το ίδιο γράμμα να έχουμε πέντε, έξι κ.τ.λ. προφορές (να παριστάνει ακόμη και συλλαβές) και όχι πάντα μια και συγκεκριμένη, αυτή που δείχνει το αλφάβητο, όπως συμβαίνει στην ελληνική γραφή. Για παράδειγμα το γράμμα o στις αγγλικές λέξεις go, one, on, come, to..., προφέρεται άλλοτε O, άλλοτε ΟΟΥ, άλλοτε ΟΥΑ, άλλοτε Α, άλλοτε ΟΥ... Ομοίως το γράμμα a στις λέξεις: was (γουόζ), America (αμέρικα), hand (χέντ), table (τέϊμπλ)... προφέρεται άλλοτε εϊ άλλοτε α άλλοτε ε, άλλοτε ουο.. Ομοίως το γραμμα i στις στις λέξεις: titan (ταϊτάν), prize (πράϊζ), girl (γκέρλ), pig (πιγκ), ability (αμπίλιτι)... προφέρεται άλλο αϊ άλλοτε ι άλλοτε ε... Ομοίως τα υπόλοιπα.

β) Ορθογραφία είναι η δημιουργία για κάθε λέξη ενός ορισμένου "οπτικού ινδάλματος", το οποίο γι' αυτούς που ξέρουν από γραφή αποτελεί την "ιδεατή εικόνα" γραφής κάθε λέξης. Η ιδεατή αυτή εικόνα συνάπτεται στο νου του ομιλούντος προς την ακουστική "εικόνα, δηλ. προς τον τρόπο προφοράς μιας δεδομένης λέξεως, καθώς και προς τη σημασία της.

γ) Ο χρόνος που απαιτείται για την εκμάθησή τους είναι τόσοσ, όσοσ χρειάζεται για να απομνημονεύσει ο μαθητής μια-μια τη γραφή όλων των λέξεων, επομένως κάτι πάρα πολύ δύσκολο και χρονοβόρο.

δ) Δεν μπορεί κάποιος όχι μόνο να καταγράψει, αλλά και να υποδείξει μια οποιαδήποτε προφορά. Προ αυτού, αλλά και για να υποδειχθεί η σωστή προφορά των λέξεων με λατινικούς χαρακτήρες στα διάφορα λεξικά, χρησιμοποιούνται παράλληλα τα καλούμενα **φωνητικά σύμβολα (Phonetic symbols)**. Δηλαδή εδώ έχουμε μια γραφή ως βοηθητική μιας άλλης γραφής!!

ε) Πολλοί ισχυρίζονται ότι οι εν λόγω ιστορικές γραφές πρέπει να καταργηθούν και όχι η ελληνική, αν θέλουμε να παραταχθούν η χρονοβόρα μαθησιακή εκπαίδευση και τα μαθησιακά προβλήματα, όπως ο αναλφαβητισμός, η διγλωσσία, η δυσλεξία κ.α.

ΣΗΜΕΙΩΝΕΤΑΙ ΟΤΙ:

1) Επειδή το ελληνικό σύστημα γραφής γράφει τις λέξεις ως έχουν επακριβώς φθογγικά τη στιγμή που γράφονται – λέγονται και συνάμα ανάλογα με την ετυμολογία τους, ανατρέχοντας στα αρχαία ελληνικά γραπτά κείμενα μπορούμε να δούμε πώς ήταν επακριβώς οι ελληνικές λέξεις σε κάθε περίοδο της ελληνικής γλώσσας. Κάτι που δε μπορεί να γίνει σε καμιά από τις άλλες γραφές, γιατί οι άλλες γραφές άλλες καταγράφουν τις λέξεις ιστορικά (οι γραφές με λατινικούς χαρακτήρες: αγγλική, γαλλική κ.α.), άλλες ιδεογραφικά (κινέζικη, ιαπωνική κ.α.) και άλλες συμφωνικά (αραβική, περσική κ.α.).

2) Παλιότερα η ελληνική γραφή ήταν πιο πολύ δύσκολη, γιατί έπρεπε να θυμάσαι και τους ορθογραφικούς κανόνες των πνευμάτων και των τονικών σημαδιών ή να απομνημονεύσεις μια-μια την ορθή γραφή (με τα ανάλογα πνεύματα και τονικά σημάδια) πάρα πολλών λέξεων. Σήμερα, με την τροποποίηση της ορθογραφία (με την κατάργηση των πολλών τονικών σημαδιών και των πνευμάτων) από τους δημοτικιστές γλωσσολόγους, η ελληνική γραφή έγινε πραγματικά πανεύκολη.

3) Στην ελληνική γραφή τα γράμματα έχουν μια και μόνη προφορά οπότε και λάθος ορθογραφικά να γράψει κάποιος τις λέξεις πάλι γράφει πιστά την προφορά της λέξης και ο άλλος στις περισσότερες φορές θα καταλάβει, κάτι που δε συμβαίνει στις άλλες γραφές, γιατί είναι ιστορικές. Για παράδειγμα είτε γράψεις στην ελληνική γραφή «αφτι ίνε κακί σήντροφι» είτε γράψεις «αυτό ήναι κακή σύντροφι» είτε γράψεις «αυτοί είναι κακοί σύντροφοι» κ.τ.λ. λες τη σωστή προφορά και το νόημα βγαίνει.

Η ελληνική ορθογραφία είναι απαραίτητη στα λεξικά, στις επιγραφές και στις ελλειπτικές για συντομία προτάσεις κ.α., επειδή εκεί δεν υπάρχουν τα άρθρα: ο, η, το, οι αντωνυμίες εγώ, εσύ, αυτός,ή,ό... και τα ρηματικά μόρια: να, θα... που βοηθούν στο να προσδιορίζουμε το μέρος λόγου των λέξεων που εισάγουν: «ι καλί, το καλό» (= επίθετο) > η καλή, το καλό, ενώ «εγό καλό, θα καλί» (= ρήμα) > εγώ καλώ, θα καλεί.

Αντίθετα στις γραφές με λατινικούς χαρακτήρες, λόγω ιστορικής γραφής, αν δε γράψουμε σωστά ορθογραφικά τις λέξεις (την καθιερωμένη τους γραφή) δε καταλαβαίνει ο άλλος, επειδή εκεί η κάθε γραπτή λέξη είναι ως μια εικόνα που της αποδόθηκε μια συγκεκριμένη προφορά και σημασία. Για παράδειγμα στην αγγλική έχουμε τις λέξεις: to & too & two.. που όλες προφέρονται όμοια, ήτοι «του» και συνεπώς αφενός τα γράμματά τους δεν υποδείχνουν την ορθή προφορά και αφετέρου αν αλλάξουμε τη γραφή τους κανείς δε θα καταλάβει.

«ΤΟΥ ΚΟΒΕΙ» «ΔΕ ΤΟΥ ΚΟΒΕΙ» - ΤΑΧΥΣΤΗ ΜΑΘΗΣΗ

Οι δάσκαλοι στα ελληνικά δημοτικά σχολεία, όπως είναι γνωστό, διδάσκουν ανάγνωση και γραφή στα παιδιά μαθαίνοντας τους από τη μια ότι τα γράμματα του αλφάβητου είναι τα εξής: Α(α), Β(β)..... και από την άλλη λέγοντας τους π.χ. ότι όταν λέμε «καλό παιδί» γράφουμε τη λέξη καλό με -ο, ενώ όταν λέμε «καλώ στο τηλέφωνο» γράφουμε τη λέξη καλώ με -ω, όταν λέμε «καλοί άνθρωποι» γράφουμε τη λέξη καλοί με οι, ενώ όταν λέμε «καλή γυναίκα» γράφουμε τη λέξη καλή με -η κ.α. Προ αυτού

σε όποιο μαθητή του «κόψει» ότι στην ελληνική γραφή υπάρχουν τα ομόφωνα γράμματα $\Omega(\omega) = \text{O}(\omicron)$, $E(\epsilon) = \text{AI}(\alpha\iota)$, $I(\iota) = \text{H}(\eta) = \text{Y}(\upsilon) = \text{YI}(\upsilon\iota) = \text{EI}(\epsilon\iota) = \text{OI}(\omicron\iota)$, τα οποία έχουν επινοηθεί προκειμένου να τα χρησιμοποιούμε στη γραφή με κανόνες (γράφοντάς π.χ. τα ρήματα με τα γράμματα -ω,ει, τα θηλυκά με -η, τα ουδέτερα με -ο,ι, ο πληθυντικός με οι....) για διάκριση των ομόηχων λέξεων: καλώ και καλό, καλή και καλοί και καλεί μαθαίνει και μάλιστα άνετα και γρήγορα να γράφει και να διαβάζει. Αντίθετα σε όποιον μαθητή δεν του «κόψει», παθαίνει είτε δυσλεξία είτε απέχθεια στη γραφή και προ αυτού μένει αναλφάβητος, όπως κόντεψα να πάθω και εγώ ο ίδιος γι αυτό και λέω εδώ όσα λέω.

Η αιτία για την οποία τα ελληνόπουλα διδάσκονται με τον ως άνω τρόπο την ελληνική γραφή είναι γιατί στα σχολικά βιβλία γλώσσας και γραφής αναφέρουν από τη μια ότι αρχαία ελληνική γλώσσα ήταν διαφορετική από τη νέα, επειδή στην αρχαία υπήρχαν παραπάνω φθόγγοι, αυτοί που γράφονταν με τα γράμματα Ω , H , Y , και από την άλλη ότι η νέα ελληνική γραφή είναι ιστορική, επειδή διασώζει τα άχρηστα σήμερα γράμματα Ω , H , Y από συνήθεια και προ αυτού πρέπει οι μαθητές να μάθουν-απομνημονεύουν μια-μια τη γραφή των λέξεων.

Ο σωστός τρόπος εκμάθησης της ελληνικής γραφής είναι να μάθει ο μαθητής:

α) Το αλφάβητο, την αντιστοιχία των 20 φθόγγων της γλώσσας: $\alpha \epsilon \omicron \upsilon \iota \kappa \gamma \chi \tau \delta \theta \eta \beta \phi \mu \nu \lambda \rho \sigma \zeta$ με τα 24 κεφαλαία και μικρά γράμματά τους: $\text{A}(\alpha)$, $\text{B}(\beta)$, $\text{G}(\gamma)$ και

β) Από τη μια το λόγο για τον οποίο υπάρχουν στη γραφή τα ομόφωνα γράμματα: $\text{AI}(\alpha\iota) = \text{E}(\epsilon)$, $\text{O}(\omicron) = \Omega(\omega)$, $\text{I}(\iota) = \text{H}(\eta) = \text{Y}(\upsilon) = \text{EI}(\epsilon\iota) = \text{OI}(\omicron\iota) = \text{YI}(\upsilon\iota)$, καθώς και τα διπλά: $\text{M}(\mu) = \text{MM}(\mu\mu)$, $\text{N}(\nu) = \text{NN}(\text{NN})$, $\Sigma\Sigma(\sigma\sigma)$ και από την άλλη τα μέρη λόγου (τα είδη λέξεων της γλώσσας) και τους κανόνες με τους οποίους χρησιμοποιούμε στη γραφή τα εν λόγω ομόφωνα γράμματα, όπως π.χ.: τα ρήματα γράφονται στη λήγουμε με τα γράμματα -ω,ει: καλ-ώ,είς,εί, σήκ-ω,...ενώ τα θηλυκά με -η: καλή,ής, νίκη, τιμή... τα ουδέτερα με ο/ι: καλ-ό, κακό, φυτό... τυρί, ψωμί..... προκειμένου να βοηθούμε τον αναγνώστη και στη σωστή προφορά και στη σωστή ετυμολογία της γραπτής λέξης ή άλλως για διάκριση των ομόηχων: φθογγικά «καλό» = ορθογραφικά καλώ (= ρήμα), καλό (= επίθετο)....

8. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΕΙΝΑΙ Η ΠΙΟ ΕΥΚΟΛΗ, Η ΠΙΟ ΠΛΟΥΣΙΑ, Η ΠΙΟ ΕΥΦΩΝΗ ΚΑΙ Η ΠΙΟ ΕΚΦΡΑΣΙΚΗ

Η ελληνική γλώσσα, όπως θα δούμε πιο κάτω, λόγω της επινοητικής τεχνικής της, καθώς και της μεγάλης ιστορίας και καλλιέργειας της έχει καταστεί η πιο τέλεια και η εύκολη του κόσμου.

Η ΤΕΧΝΙΚΗ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΟΤΕΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

ΠΡΟΤΕΡΗΜΑΤΑ ΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ: ΠΛΟΥΤΟΣ, ΑΚΡΙΒΟΛΟΓΙΑ, ΕΥΦΩΝΙΑ, ΕΥΣΤΟΜΙΑ, ΕΚΦΡΑΣΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΗ ΙΚΑΝΟΤΗΤΑ

Υπάρχουν ιδιότητες – προτερήματα της Ελληνικής Γλώσσας, τα οποία δεν έχει καμία άλλη γλώσσα στον κόσμο. Ένα από αυτά, το κύριο χαρακτηριστικό της, είναι ο λεξιλογικός της πλούτος, που οφείλεται στην αξιοθαύμαστη δυνατότητα που έχει να παράγει διαδοχικά – αλυσιδωτά ποικίλες λέξεις, δυνατότητα μεγαλύτερη από κάθε άλλη Γλώσσα. Το θέμα ή ρίζα κάθε ελληνικής λέξης έχει τη δυνατότητα, όπως τα κλαδιά του δέντρου, να σχηματίζουν πολλές άλλες, πλήθος παραγώγων και συνθέτων λέξεων. Έτσι, η ποικιλία και η πολυμορφία των τύπων συνιστούν τη μεγάλη εκφραστική δύναμη της Ελληνικής Γλώσσας, αρχαίας και νέας. Για παράδειγμα, οι λέξεις στάση και στέκομαι ενώ διαφέρουν στην τελική σημασία, έχουν κοινές ρίζες, κοινή καταγωγή και προέρχονται από το αρχαίο ελληνικό ρήμα ίστημι - ίσταμαι που έχει ρίζα-θέματα -στη και -στα. Από τα θέματα αυτά αυτούσια ή διαφοροποιημένα, παράγονται πλήθος λέξεων: σταθμός, στητός, στήνω, συστήνω, διάστημα, κατάσταση, ανάστημα, παράστημα, απόστημα, σύστημα, στήμονας, στήλη κ.,α. Έτσι από τις λέξεις – γεννήτρες ίστημι και ίσταμαι γεννήθηκε ένας τόσο μεγάλος αριθμός καινούργιων λέξεων. Αυτή είναι η ευκαμψία, η πλαστικότητα, η μαγεία της Ελληνικής Γλώσσας!

Με άλλα λόγια παρατηρώντας τις ελληνικές λέξεις γλωσσολογικά βλέπουμε ότι δεν αποτελούνται από ενιαίους συνδυασμούς φθόγγων που τους αποδόθηκε μια έννοια, αλλά από συγκεκριμένα γλωσσικά συστατικά στοιχεία, τα οποία, ως γνωστό, λέγονται: ρίζα ή θέμα, πρόθεμα, παραγωγική κατάληξη, πτωτική κατάληξη και τόνος (και η μετακίνηση του τόνου από συλλαβή σε συλλαβή δημιουργεί νέα σχετική λέξη), για παράδειγμα έχουμε τη ρίζα ή θέμα γραφ-, που με τις κοινές καταλήξεις -ω, -ικός, -μα, -έας δημιουργούνται οι απλές και σύνθετες λέξεις: γράφω,εις..., γραφ-ή,ής..., γραφ-ικ-ός,ή,ό, συν-γρα-φμα > σύγγραμμα, ά-γραφος,η,ο, όπου στη κάθε μια από αυτές τα εν λόγω γλωσσικά στοιχεία εκφράζει με λογική ορθότητα κάτι το συγκεκριμένο για το σημαινόμενο, π.χ. Νίκ-ος και Νίκ-η (η κατάληξη -ος φανερώνει ότι το σημαινόμενο είναι αρσενικού γένους ενώ η κατάληξη -η ότι είναι θηλυκού), καλ-ώ,είς... και καλ-ός,ή,ο (η κατάληξη -ω,ει φανερώνει ότι το σημαινόμενο είναι ρήμα ενώ η κατάληξη -ος,η,ο ότι είναι επίθετο), νόμ-ος και νομ-ός.....

Η λέξη «ρήμα» της ελληνικής γλώσσας με την κατάληξή της -ω,εις... φανερώνει :

α) ποιο ακριβώς είναι το υποκείμενο του ως πρόσωπο λόγου (δηλ. αν το υποκείμενο είναι ο ομιλητής ή ο ακροατής ή τρίτος): αγαπώ, ενν. εγώ = ο ομιλητής = υποκείμενο, αγαπάς ενν. εσύ = ο ακροατής = υποκείμενο, αγαπά, ενν. αυτός,ή,ο = ο τρίτος = υποκείμενο...,

β) τη φωνή (το αν έχουμε ενέργεια ή πάθηση): αγαπώ (το Γιάννη...) = ενέργεια, & αγαπιέμαι (από το Γιάννη,..) = πάθηση,

γ) το χρόνο (το παρόν, το παρελθόν και το μέλλον) της ενέργειας ή πάθησης: λύν-ω = ενέργεια τώρα & έλυσ-α = ενέργεια στο παρελθόν....

Κάτι που για να γίνει στις άλλες γλώσσες θα πρέπει να πούμε μαζί και άλλες λέξεις, πρβ π.χ.: αγαπώ,ας,α = I love, you love, he loves... αγαπιέμαι = I am loving from John

Το αυτό με το ρήμα συμβαίνει στα άλλα μέρη λόγου της ελληνικής γλώσσας και γι αυτό η ελληνική έχει τη δυνατότητα να δημιουργεί και πάρα πολλά ρητορικά συντακτικά σχήματα λόγου με σκοπό την απόλυτη έκφραση ή τον τονισμό του νοήματος του λόγου, πρβ π.χ.:

Το τραίνο οδηγείται από το Γιώργο. = πάθηση, παθητική σύνταξη.

Ο Γιώργος οδηγεί το τραίνο. = ενέργεια, ενεργητική σύνταξη.

Ο Γιώργος είναι οδηγός του τραίνου. = κατηγορηματική σύνταξη.

Όλα τα ως άνω είναι και ο λόγος που η ελληνική γλώσσα έχει την ικανότητα αφενός να παράγει αμέτρητη ποσότητα λέξεων (οι συνδυασμοί των εν λόγω γλωσσικών στοιχείων δημιουργούν αμέτρητες λέξεις), ώστε να μην απαιτείται κάθε φορά που παρουσιάζεται μια νέα έννοια να δημιουργεί και μια νέα λέξη και αφετέρου να παράγει λέξεις που να έχουν εσωτερική και συγκεκριμένη έννοια - έκφραση και συνάφεια, άρα εύκολη απομνημόνευση και κατανόηση. Αναλύοντας τις ετυμολογικά (αναλύοντας τις στα γλωσσικά τους στοιχεία) λένε από μόνες τους τι εννοούν και μάλιστα με ακριβολογία, πρβ, π.χ.: άγ-ω,εις,ει..., δι-άγ-ω,ει..., παρ-άγ-ω,ει.... παρ-άγωγ-ή, παρ-άγ-ωντας..

Μετρώντας τις ελληνικές λέξεις βλέπουμε ότι είναι αμέτρητες, κανείς δεν ξέρει πόσες και ποιες είναι αυτές. Και παρά το ότι οι ελληνικές λέξεις είναι αμέτρητες μαθαίνονται εύκολα, επειδή, όπως είδαμε πιο πριν, αποτελούνται από γλωσσολογικά στοιχεία κλπ, κάτι που δε συμβαίνει με τις ξένες λέξεις.

Ένα άλλο προσόν που έχει η Ελληνική Γλώσσα είναι ότι έχει απόλυτη συντακτική ευκαμψία-ελαστικότητα, μεγαλύτερη από κάθε άλλη Γλώσσα. Η σύνταξη μιας πρότασης (περιόδου) στην Ελληνική Γλώσσα γίνεται με συντακτικά σύνολα, που ονομάζονται: υποκείμενο, ρήμα, αντικείμενο κλπ, όπως βέβαια και σε όλες τις άλλες γλώσσες. Όμως, επειδή στην Ελληνική Γλώσσα από τη μια οι λέξεις κλίνονται και από την άλλη κάθε συντακτικός όρος έχει και δική του κλιτική πτώση που λέγεται (π.χ. το υποκείμενο λέγεται σε ονομαστική, το αντικείμενο σε αιτιατική, ο κτήτορας σε γενική κ.α.), οι συντακτικοί όροι μιας ελληνικής πρότασης μπορούν να ανακατευτούν ή να ειπωθούν όπως απαιτεί το μέτρο στην ποίηση και αυτοί να γίνονται πάντα κατανοητοί. Για παράδειγμα η πρόταση: «[Ο κλέφτης] άρπαξε [την τσάντα του Γιάννη] πριν από λόγο» μπορεί να διατυπωθεί και: Ο κλέφτης πριν από λίγο καρό την τσάντα του Γιάννη άρπαξε= Άρπαξε του Γιάννη την τσάντα ο κλέφτης. = Άρπαξε ο κλέφτης την τσάντα.....

ΣΗΜΕΙΩΝΕΤΑΙ ΟΤΙ:

1) Οι λέξεις της Ελληνικής Γλώσσας κατά την παραγωγή και σύνθεση έχουν υποστεί διάφορα φθογγικά πάθη (δηλαδή πρόσθεση ή αποβολή ή αντιμετάθεση ή συγγενική εναλλαγή φθόγγου) για λόγους ευφωνίας και ευστομίας, δηλαδή για εύκολη ακουστική σύλληψη και άνετη προφορά, όμως σε τέτοιο σημείο που να μην αλλοιώνονται τα συστατικά τους

στοιχεία, πρβ π.χ.: γρα(φ)-μα > γράμμα, γραφ-μέν-ος,η,ο,ου... > γραμμέν-ος,η,ο,ου..., συν-γράφω > συγγράφω, χρέος, χρέμματα > χρήματα, νέμω > νεμός > νομός.... Δηλαδή εδώ έχουμε κάτι όπως έχει γίνει και με τη πέτρα και το άγαλμα ή το ξύλο και το έπιπλο.

2) Επειδή στην ελληνική γλώσσα υπάρχουν ξέχωρες καταλήξεις για κάθε μέρος λόγου, γένος, αριθμό κλπ, μπορούμε και μιλούμε και μονολεκτικά π.χ. γραφή, γράφω, αγάπη, αγαπώ....

Η ΤΕΧΝΙΚΗ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ

Παρατηρώντας γλωσσολογικά τις λέξεις των πιο γνωστών γλωσσών, (Αγγλικής, Γερμανικής, Γαλλικής κ.α.) βλέπουμε ότι δεν αποτελούνται από συστατικά στοιχεία (θέμα, τόνο, κατάληξη κλπ), που καθορίζουν την έννοια του σημειομένου, όπως συμβαίνει στην ελληνική, αλλά από συγκεκριμένους συνδυασμούς φθόγγων που τους αποδίδεται μια έννοια ή που αντιπροσωπεύουν μια έννοια, συνήθως γενική. μερικές γλώσσες έχουν καταλήξεις, όμως δεν είναι με τον πλούτο και τάξη που γίνεται στην Ελληνική. Για παράδειγμα στην Αγγλική γλώσσα έχουμε ελάχιστες καταλήξεις σε σχέση με την ελληνική και προ αυτού οι λέξεις εκεί είναι συνήθως συγκεκριμένοι συνδυασμοί φθόγγων που τους αποδόθηκε μια γενική έννοια, όπως π.χ. οι λέξεις good, love..., οι οποίες μαζί με άλλες λέξεις σε σύνταξη κατά παράθεση δημιουργούν μια συγκεκριμένη έννοια: good = ελληνικά καλ-ός,ού,ο,οί,ών.. Love = ελληνικά αγαπ-ώ,άς,ά... αγάπ-η,ης,... , όπου: Άρθρο + λέξη = ουσιαστικό (The love), ενώ αντωνυμία συν λέξη = ρήμα (I love).

Ειδικότερα και για παράδειγμα στην Αγγλική γλώσσα το ρήμα και το ουσιαστικό συχνά χρησιμοποιούν ακριβώς την ίδια λέξη: «drink» = «ποτό» ή «πίνω». Επίσης εκεί τα ονόματα δεν έχουν ευρεία κλίση (πολλές πτώσεις). Για παράδειγμα στα Ελληνικά λέμε «Ο Θεός, του Θεού, τω Θεώ, τον Θεό, ω Θεέ», ενώ στα Αγγλικά έχουμε μια μόνο λέξη για όλες αυτές τις έννοιες, τη λέξη «God-Gods», σε ενικό και πληθυντικό αριθμό.

Συνέπεια του γεγονότος αυτού είναι οι αγγλικές λέξεις:

α) Να μην έχουν ακριβολογία (ανήκουν σε πολλά μέρη λόγου). Για να γίνουμε εδώ κατανοητοί ή απόλυτα σαφείς, θα πρέπει να συντάξουμε - κλίνουμε τις λέξεις με τα άρθρα και τις αντωνυμίες : Άρθρο + λέξη = ουσιαστικό (the love), αντωνυμία συν λέξη = ρήμα (I love) ή να μιλήσουμε με πλήρεις προτάσεις του τύπου: Y + P + A ή K , όπου Y = υποκείμενο, P = ρήμα, A = αντικείμενο, K = κατηγορούμενο, πρβ π.χ.: The love = η αγάπη, I love = αγαπώ, you love = αγαπάς, he loves = αγαπά... Mary loves books. Love is a good thing.

β) Να μην μπορούν να παράγουν πολλές άλλες λέξεις (τις καλούμενες παράγωγες λέξεις) πλην μόνο με σύνθεση και προ αυτού η Αγγλική γλώσσα έχει δανειστεί πάρα πολλές ξένες λέξεις, κυρίως ελληνικές και λατινικές ή φτιάχνει λέξεις με ελληνικά γλωσσικά στοιχεία, όπως π.χ. οι: τηλέφωνο - telephone (τηλε + φων-ή), πρωτοτυπία > prototype (πρώτος + τύπος), photo types....

γ) Να μην έχουν αιτιώδη και λογική συνάφεια και ως εκ τούτου δεν μπορείς κάποιος και να τις απομνημονεύσει εύκολα και να τις αναλύσει, για να βρει την έννοιά τους κλπ.

Η ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

Οι λέξεις της Κινέζικης Γλώσσας (κάπου μεταξύ της Κινέζικης και της Ελληνικής βρίσκονται οι άλλες γλώσσες) είναι όλες κι όλες 328 απλές και άκλιτες μονοσύλλαβες λέξεις από τις οποίες με σύνθεση και ανεβοκατέβασμα της φωνής στον προφορικό λόγο προκύπτουν οι υπόλοιπες, π.χ.: «πε» = κύπελλο, «τσιμ» = χρυσός, η, ο, «τσιμ πε» = χρυσό κύπελλο, «τσάου» = μέρα, «νι τσάου» = καλημέρα, «σιαμ-σουέ» = το άρωμα (το αρωματόνερο), «σεν» = ο θεός, «σί-λά» = η Ελλάδα, «τσούν-κούο» = η Κίνα, «μεί-κό» = η Αμερική...

Συγκεκριμένα η έννοια μιας κινέζικης λέξης κανονίζεται είτε από την ένταση του τόνου, π.χ.: κινέζικα: "κιο" (πολύ τονισμένα) = νερό & "κιο" (πιο άτονα) = ερωτώ... , κάτι ως και οι Ελληνικές άκλιτες λέξεις «η» (= άρθρο) και «ή» (= διαζευχτικό) είτε από τη θέση που έχει η εν λόγω λέξη μέσα στην πρόταση (ανάλογα με το τι άλλη λέξη έχει πριν ή μετά από αυτήν), κάτι όπως γίνεται π.χ. στην αγγλική πχ. με τη λέξη love, όπου η λέξη αυτή (ή οποιαδήποτε άλλη), αν ειπωθεί με αντωνυμία γίνεται ρήμα: I love = αγαπώ, αν ειπωθεί με το άρθρο «the» γίνεται ουσιαστικό: the love = η αγάπη... αν ειπωθεί με τη λέξη «of» γίνεται γενική ουσιαστικού: of love = της αγάπης κ.τ.λ. Ομοίως: I go, you go, go up, go on,

9. ΑΝΑΛΗΘΕΙΕΣ ΠΟΥ ΛΕΓΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ & ΓΡΑΦΗ

1. Είναι ψευδές ότι η νέα ελληνική γλώσσα είναι διαφορετική από την αρχαία, επειδή η αρχαία είχε παραπάνω φθόγγους απ'ό,τι έχει η νέα, αυτούς που γράφονται με τα γράμματα Ω, Υ, Η, καθώς και ότι η σημερινή Ελληνική Γραφή είναι ιστορική, επειδή διασώζει τα γράμματα αυτά από συνήθεια, αν και συνέπεσαν στην προφορά με τα Ο, Ι.

Η αλήθεια είναι ότι επειδή στην Ελληνική γραφή υπάρχουν τα γράμματα Ω, Η, Υ, ΟΙ, ΕΙ, ΑΙ, ΟΥ που προφέρονται όμοια με τα Ο, Ι, Ε, Υ και το μεσαίωνα στην Ευρώπη κανείς δεν είχε αντιληφθεί την αιτία γι αυτό, ο Έρασμος υπέθεσε ότι το γεγονός αυτό οφείλεται στο ότι η αρχαία ελληνική είχε παραπάνω φθόγγους απ'ό,τι έχει η νέα και στη συνέχεια, λόγω των αλλαγών που παθαίνει η γλώσσα, το γράμμα Ο συνέπεσε στην προφορά με το Ω, το Ι με το Η κλπ, ενώ δεν είναι έτσι. Τα γράμματα Ω = Ο, Ι = Η = Υ = ΟΙ = ΕΙ = ΥΙ, ΑΙ = Ε είναι παραλλαγές (ομόηχα γράμματα), κάτι όπως και τα κεφαλαία: Α, Β, Γ... και μικρά γράμματα: α, β, γ... που μας χρησιμεύουν στη γραφή, για να υποδείχνουμε, βάσει κανόνων, την ετυμολογία (= τη ρίζα ή την πρωτότυπη λέξη, το μέρος λόγου και τον τύπο) των λέξεων, ώστε να έχουμε βοήθεια και στην κατανόηση των γραπτών λέξεων και στη διάκριση των ομοήχων, πρβ π.χ. ότι τα ρήματα γράφονται

με τα γράμματα -ω,εις,ει: καλώ, καλείς, καλεί..... , ενώ τα πτωτικά με -ο,η,οι για διάκριση: καλό, καλός, καλοί & καλεί & καλή, αγαθή & αγαθοί...., Τα κύρια πρόσωπα γράφονται με κεφαλαίο γράμμα, ενώ τα κοινά και οι κοινές λέξεις με μικρό, π.Χ.: Αγαθή & αγαθή, νίκη & νίκη, κ. Καλός & καλός...Τα θηλυκά γράφονται με -η, τα αρσενικά πληθ. με -οι, ενώ τα ουδέτερα με -ι: φιλί, τυρί,... & φυλή, κακή & κακοί...

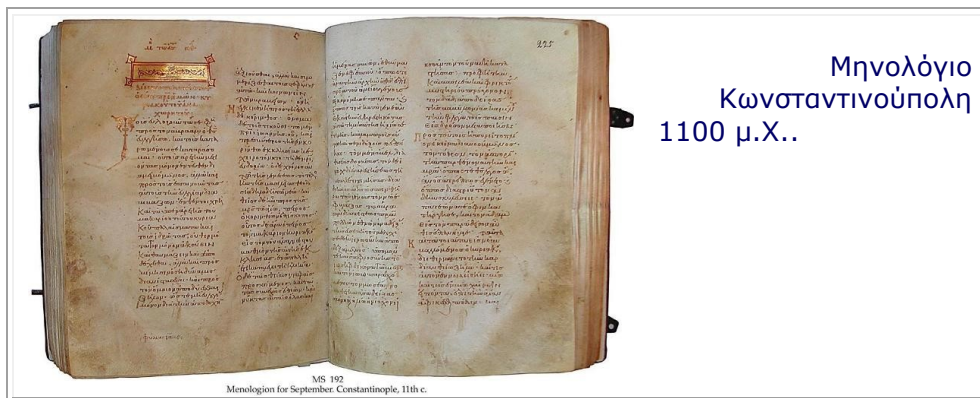
2. Είναι ψευδές ότι την αρχαία εποχή τα: ΕΙ(ει), ΟΙ(οι), ΑΙ(αι), ΟΥ(ου) προφέρονταν όπως δείχνουν τα επιμέρους γράμματά τους. Η αλήθεια είναι ότι άλλο τα δίψηφα γράμματα ΕΙ(ει), ΟΙ(οι), ΑΙ(αι), ΟΥ(ου) = ένας φθόγγος και άλλο οι δίφθογγοι ΕΙ(ει), ΟΙ(οι), ΑΙ(αι), ΟΥ(ου) = δυο φθόγγοι. Για να διακρίνονται μεταξύ τους οι δίφθογγοι παίρνουν τα διαλυτικά (ή τονικό σημάδι στο πρώτο ψηφίο, αν τονίζονται), π.χ.: *θεικός, Μάιος, ολόιδιος, προϋπόθεση*. Τα δίψηφα γράμματα, που αν τονίζονται το τονικό σημάδι μπαίνει στο δεύτερο ψηφίο, υπάρχουν και στη λατινική και γράφονται: ΟΕ(oe) = Ι(i) = Υ(y), ΑΕ(ae) = Ε(ε), ΟΥ(u) = ΟΥ: rhoenix, Graecia, mensae... Στη λατινική δεν υπάρχουν τα γράμματα Ω, Η.

Σημειώνεται ότι:

α) Η γλώσσα αλλάζει στο χρόνο, όμως η αλλαγή αυτή γίνεται μόνο στις φθογγικές συνθέσεις των λέξεων και όχι στο είδος και την ποσότητα των φθόγγων, πρβ π.χ.: παιδί(ον), (Β)ενετία > Ενετία, ήρθα - ήλθε,.... τιμάει - τιμά, τιμαόμενος - τιμώμενος, Αθηνάα - Αθηνά....

β) Οι ξένοι γλωσσολόγοι κρίνουν εξ ιδίων τα αλλότρια». Δηλαδή, επειδή οι γραφές με λατινικούς χαρακτήρες (αγγλική, ολλανδική, γαλλική ...) είναι ιστορικές, νομίζουν ότι κάτι τέτοιο συμβαίνει και στη νέα ελληνική γραφή σε σχέση προς την αρχαία ελληνική, ενώ δεν είναι έτσι.

γ) Αν γράφουμε τις λέξεις μόνο φθογγικά, δηλαδή χωρίς τα ομόφωνα ω, η, υ..., δε θα είναι δυνατόν στη γραφή να διακρίνονται οι ομόηχες λέξεις, ιδιαίτερα στα λεξικά, στις πινακίδες και στα κείμενα με μη πλήρως και ολόσωστα συντακτικά ολοκληρωμένες προτάσεις, πρβ π.χ.: «κλίσι» = κλήση & κλίση, «αφτί» = αυτοί & αυτή & αυτί.. Οι κριτικοί είπαν να μη γίνει αυτό & Οι Κρητικοί είπαν να μη γίνει αυτό... (Περισσότερα βλέπε στο βιβλίο: ΨΕΥΔΗ ΠΟΥ ΛΕΓΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΓΡΑΦΗ, Α. ΚΡΑΣΑΝΑΚΗ)

Μηνολόγιο
Κωνσταντινούπολη
1100 μ.Χ..

10. ΤΑ GREEKLISH, Η ΕΥΡΩΠΑΙΚΗ ΕΝΩΣΗ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ - ΓΡΑΦΗΣ

1. Κάποιοι ζητούν να καταργηθεί η ελληνική γραφή, γιατί είναι πάρα πολύ δύσκολη στην εκμάθησή της και να αντικατασταθεί με τη λατινική ή με μια γραφή που να έχει τόσα γράμματα όσοι και οι φθόγγοι, επειδή η ελληνική χρησιμοποιεί ιστορικά τα ομόηχα γράμματα: Ω(ω = Ο(ο), Ε(ε) = ΑΙ(αι), Ι(ι) = Η(η) = Υ(υ)...., και προ αυτού δεν είναι εύκολο να θυμάται κάποιος πότε π.χ. γράφουμε μια λέξη με το γράμμα Ο(ο) και πότε με το γράμμα Ω(ω): καλός, καλώ, σύκο, σηκώνομαι πότε με το γράμμα Ι(ι) και πότε με το γράμμα Η(η) ή το γράμμα Υ(υ), ΟΙ(οι), ΕΙ(ει): παιδί, καλή, σοφοί, καλεί....

Τα Greeklish («Γκρίκλις»), από τις λέξεις greek (ελληνικά) και english (αγγλικά), λέγεται η ελληνική γλώσσα γραμμένη με το λατινικό αλφάβητο, και ειδικότερα χωρίς τα γράμματα Ω(ω), ΑΙ(αι), Υ(υ) = Η(η) = ΕΙ(ει) = ΟΙ(οι), ΜΜ(μμ), ΝΝ(νν).... πλην μόνο τα πέντε φωνήεντα: Α(α), Ε(ε), Ι(ι), Ο(ο), Υ(υ): Kriti (αντί Κρήτη), Ellada (αντί Ελλάδα), lira (αντι λύρα ή λίρα) ...

Ωστόσο αυτό είναι μια επιπόλαια εκτίμηση και φυσικά λάθος, γιατί:

α) Γραφή που να έχει μόνο τόσα γράμματα όσοι και οι φθόγγοι των λέξεων δε μπορεί να υπάρξει ποτέ λόγω των πάρα πολλών ομόηχων λέξεων που έχουν όλες οι γλώσσες, οι οποίες σχηματίζονται κατά την παραγωγή και κλίση. Άλλο π.χ. το λύρα (= όργανο μουσικό) και άλλο το λίρα (= νόμισμα), άλλο τα καλό, καλεί = ρήμα και άλλο τα καλό, καλή = επίθετο και άλλο το Καλή = όνομα γυναίκα)....

β) Η ελληνική γραφή δεν είναι ιστορική, αλλά άλλες, όπως π.χ. αυτές που γράφουν με το λατινικό αλφάβητο (Αγγλική, Γαλλική, Ολλανδική κ.α.), και προ αυτού μερικοί νόμισαν ότι το αυτό ισχύει και στην ελληνική γραφή, ενώ δεν είναι έτσι, όπως θα δούμε πιο κάτω,

γ) Τα ελληνικά γράμματα Ω(ω), Η(η), Υ(υ) δεν είναι άχρηστα ή άλλως γράμματα που παρίσταναν αρχαίους φθόγγους που στο χρόνο συνέπεσαν στην προφορά με αυτή των Ο, Ι..., όπως λένε τα σχολικά βιβλία, αλλά ομόηχα των Ο(ο), Ι(ι), Υ(υ) = ΥΙ(υι) = ΕΙ(ει) που έχουν επινοηθεί για τεχνικούς ή άλλως ετυμολογικούς λόγους, όπως θα δούμε αμέσως πιο κάτω.

Σε όλες τις γλώσσες υπάρχουν πάρα πολλές ομόηχες λέξεις, οι οποίες σχηματίζονται με την παραγωγή και κλίση τους, οπότε δεν είναι δυνατόν να γράφουμε μόνο φθογγικά τις λέξεις, γιατί τότε θα γίνονται συνέχεια παρανοήσεις με αυτές τις ομόηχες λέξεις, πρβ π.χ.: στην ελληνική: «ψιλι» = ψηλή & ψηλοί & ψιλοί & ψιλή...στην αγγλική: «του» = to & too & two....«ι παραγογι» = οι παραγωγοί και η παραγωγή.....

Προ αυτού οι άνθρωποι και προκειμένου να μπορέσουν να αποταμιεύουν ή να καταγράψουν τις σκέψεις, τις εντυπώσεις τους κ.α., ήτοι τον προφορικό λόγο, επινόησαν διάφορα τεχνάσματα, που άλλα από αυτά είναι ιδεογραφικά (καταγράφουν το νόημά του λόγου) και τα υπόλοιπα φωνογραφικά (καταγράφουν είτε αυτούσια είτε κατά προσέγγιση

τον προφορικό λόγο). Σπουδαιότερο από όλα αυτά τα τεχνάσματα είναι το ελληνικό, το ελληνικό σύστημα γραφής, αφού είναι η μόνη γραφή στον κόσμο όπου οι λέξεις γράφονται καλύτερα και από το μαγνητόφωνο και συνάμα με ένα εύκολο τρόπο.

Στην «Ελληνική Γραμματική τέχνη» ή άλλως στην ελληνική γραφή υπάρχουν από τη μια το τονικό σημάδι (´), καθώς και γράμματα για όλους τους φθόγγους, τα: Α(α), Β(β), Γ(γ), Δ(δ)... και από την άλλη κάποια ομόηχα γράμματα (που άλλα από αυτά είναι δίψηφα και άλλα μονοψήφια), τα: Ο(ο) = Ω(ω), ΑΙ(αι) = Ε, Ι(ι) = Η(η) = Υ(υ) = ΟΙ(οι) = ΥΙ(υι), = ΕΙ(ει), Μ = ΜΜ(μμ), Ν(ν) = ΝΝ(νν)... τα οποία έχουν επινοηθεί προκειμένου με αυτά, και βάσει κανόνων, να υποδεικνύουμε στον αναγνώστη μας από τη μια την πιστή προφορά και από την άλλη την ορθή ετυμολογία (μέρος λόγου, γένος, αριθμό, πτώση κλπ) των γραπτών λέξεων και έτσι να του παρέχουμε βοήθεια και στην κατανόησή τους και στη διάκριση των ομόηχων, γράφοντας π.χ. τα ρήματα με τα γράμματα -Ω,ΕΙΣ,ΕΙ.. (-ω,εις,ει) τα ουδέτερα με τα γράμματα -Ο,Ι...(-ο,ι...), τα θηλυκά με -Η,Ω... (-ο,ω..), τον πληθυντικό αριθμό με -Η,ΟΙ... (-η,οι...).... κ.α., πρβ π.χ.: σήκω και σύκο, καλό και καλώ, καλοί και καλοί και καλεί...

ρήματα: σήκω, λέγω, αγαπώ, τιμώ...

ουδέτερα: το σύκο, σοφό, κακό.....το ψωμί, φιλί...

θηλυκά: η κακή, η αγαθή.... η Ερατώ, Κλειώ...

πληθυντικός: οι αγαθοί, κακοί τα πάθη, κάλλη ...

Για τον ίδιο λόγο επινοήθηκαν και τα ομόηχα κεφαλαία: Α, Β, Γ... και μικρά γράμματα α, β, γ...., όμως αυτά τα χρησιμοποιούμε για διάκριση των κυρίων ονομάτων από τα ομόηχα κοινά γράφοντας π.χ. τα κύρια ονόματα με κεφαλαίο και τα κοινά με μικρό: καλή/καλοί και Καλή, αγαθή/αγαθοί και Αγαθή, ... Τα ίδια χρησιμοποιούνται και για διάκριση των προτάσεων, γράφοντας το πρώτο γράμμα κάθε πρότασης με κεφαλαίο.

2. Κάποιοι ισχυρίζονται ότι η ελληνική γλώσσα κινδυνεύει είτε να αλλοιωθεί είτε να συρρικνωθεί λόγω αφενός των greeklish (τη γραφή ελληνικών λέξεων με το λατινικό αλφάβητο) που παρατηρούνται τελευταία στο διαδίκτυο και αφετέρου λόγω της ένταξης της Ελλάδας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, όπου η αγγλική έχει γίνει η επίσημη γλώσσα και συνεπώς, λένε, χρειάζεται να παρθούν δραστικά μέτρα, μεταξύ των οποίων και της γλωσσικής αστυνόμευσης, για να προστατευτεί.

Ειδικότερα για το διαδίκτυο λένε ότι η ραγδαία εξάπλωση και εδραίωση του διαδικτύου ως ενός ακόμα μέσου επικοινωνίας όπου η πλειοψηφία των ηλεκτρονικών σελίδων χρησιμοποιούν τα greeklish, αλλά και την αγγλική γλώσσα, καθιστούν την ελληνική γλώσσα ολοένα και πιο ευάλωτη και συνεπώς κινδυνεύει να συρρικνωθεί ή να αλωθεί από τις ξενόφερτες λέξεις και απ' αυτό να χάσει τη συνοχή, το μεγαλείο και την εκφραστικότητά της. Το ελληνικό λεξιλόγιο υπομονεύεται από την αθρόα εισαγωγή αγγλικών όρων και εκ τούτου η ελληνική γλώσσα κινδυνεύει να περιπέσει σε απλοποίηση, εκφυλισμό και τελικά σε αχρησία. Και αν γίνει αυτό, η Ελλάδα θα πάψει να παράγει πολιτική σκέψη και φιλοσοφία..

Ο ως άνω προβληματισμός έχει μια βάση, όμως συνάμα πρέπει να έχουμε υπόψη και τα εξής:

1) Καμιά γλώσσα δεν κινδυνεύει από μια ισότιμη ένωση κρατών, εκτός και αν η ένωση αυτή, υποχρεώσει τους γονείς και τα σχολεία όλων των κρατών μελών της να διδάσκουν μόνο μια συγκεκριμένη γλώσσα και μια συγκεκριμένη γραφή. Στη βυζαντινή αυτοκρατορία καμιά γλώσσα δεν εξαφανίστηκε. Η γλώσσα και η γραφή δεν είναι κάτι το έμφυτο, αλλά το επίκτητο, κάτι που διδάσκεται από τους γονείς και τους δασκάλους στα παιδιά.. Επομένως, αν οι γονείς και το σχολείο διδάσκουν όπως πρέπει την ελληνική γλώσσα και την ελληνική γραφή στα παιδιά, δημιουργείται στέρεα βάση και έτσι δεν απαιτείται καμιά λήψη μέτρων για την προστασία μια γλώσσας, γραφής ή δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος για την άλωση ή αλλοίωσή της από τις ξένες. Η μητρική γλώσσα - σχολική διδασκαλία είναι το παν.

2) Τα greeklish ήταν κάποτε μια ανάγκη της στιγμής, τώρα όχι. Στο παρελθόν ήταν δύσκολη η αναγνώριση των ελληνικών χαρακτήρων από τους υπολογιστές, γιατί δεν παρείχαν ανάλογη υποστήριξη όλα τα υπολογιστικά συστήματα και προ αυτού χρησιμοποιούνταν εκεί τα greeklush. Σήμερα τα λειτουργικά συστήματα υποστηρίζουν πολύ περισσότερες γλώσσες, μεταξύ των οποίων και τα ελληνικά, και είναι πιο εύκολο να επικοινωνήσουν Έλληνες μεταξύ τους στη μητρική τους γλώσσα στο Διαδίκτυο. Συνεπώς σήμερα δεν υπάρχει πια κανένας λόγος να χρησιμοποιούνται τα greeklis. Όσοι συνεχίζουν να τα χρησιμοποιούν δημιουργούν πρόβλημα όχι στην ελληνική γλώσσα-γραφή ή τουλάχιστον όχι μόνο σ' αυτήν, αλλά και στους ίδιους τους εαυτούς τους. Θα ξεχάσουν να χρησιμοποιούν σωστά την κανονική τους γλώσσα-γραφή και έτσι δε θα μπορούν κάποια στιγμή να κάνουν ούτε μια σωστή - κατανοητή αίτηση.

3) Οι ξένες λέξεις σε μια γλώσσα δεν είναι κάτι το κακό, αλλά πλούτος. Το κακό είναι το να χρησιμοποιεί κάποιος ξένες λέξεις, ενώ υπάρχουν αντίστοιχες στη δική του γλώσσα, γιατί αφενός πολλοί δε θα τους καταλαβαίνουν και αφετέρου είναι και κάτι που δεν είναι αισθητικά ωραίο.

Ξένες λέξεις υπάρχουν σε όλες τις γλώσσες και μάλιστα αποτελούν τη μεγάλη πλειοψηφία. Απλά φαίνεται το αντίθετο, επειδή οι ξένες λέξεις σε μια γλώσσα δεν μπαίνουν την ίδια στιγμή, αλλά σιγά-σιγά, οπότε τις παλιές ξένες λέξεις μετά από καιρό (αφού πάθουν και μικρή παραποίηση στα τοπικά πλαίσια) τις κάνουμε δικές μας. Και είναι πιο πολλές οι ξένες λέξεις σε κάθε γλώσσα λόγω του εμπορίου (που μεταφέρει ή ονοματίζει τα διάφορα προϊόντα και τα ονόματά τους), της γεωγραφίας (που κάνει γνωστά παντού τα ονόματα των διαφόρων πόλεων, βουνών, πεδιάδων, ιστορικών προσώπων, φυτών... κ.τ.λ. Κρήτη λένε οι Έλληνες, Crete οι Άγγλοι, Kreta οι Γερμανοί κ.τ.λ.) και της θρησκείας (που επιβάλλει όρους, ονόματα κλπ στην επικράτεια της), αλλά και των τεχνών και επιστημών, για τον ίδιο λόγο.

4) Είναι γεγονός ότι η θρησκεία έχει παίξει σημαντικό ρόλο στις διαφορές γλώσσες και στις διάφορες γραφές. Για παράδειγμα οι καθολικοί στο θρήσκευμα (Ιταλοί, Άγγλοι, Γάλλοι κ.τ.λ.) γράφουν με το λατινικό αλφάβητο, έχουν ονόματα αγίων της καθολικής εκκλησίας κ.τ.λ., ενώ οι

Ορθόδοξοι (Έλληνες, Σλάβοι κλπ) με το ελληνικό ή το κυριλλικό αλφάβητο. Ομοίως οι μουσουλμάνοι (Άραβες, Πέρσες κ.τ.λ.) γράφουν με το αραβικό αλφάβητο, έχουν μουσουλμανικά ονόματα κ.τ.λ., ενώ οι κουμφουκιστές γράφουν με την ιδεογραφία κ.τ.λ. Κάτι που δεν είναι σωστό. Το σωστό είναι να γράφουμε και να μιλούμε μια εύκολη και τέλεια γραφή και ομοίως γλώσσα και όχι να παιδευόμαστε με δύσκολες ή δυσνόητες γραφές και γλώσσες.

Σημειώνεται επίσης ότι:

1) Για να γραφεί πιστά ο προφορικός λόγος σε όλες τις γλώσσες απαιτούνται τόσα γράμματα όσοι και οι διαφορετικοί φθόγγοι των λέξεων που είναι μόλις 20, ήτοι:

Στα ελληνικά τα 5 φωνήεντα Α, Ε, Ο, Ι, Υ (= ΟΥ) και τα 15 σύμφωνα: Β, Γ, Δ, Ζ, Θ, Κ, Λ, Μ, Ν, Π, Ρ, Σ, Τ, Φ, Χ

Στα λατινικά τα 5 φωνήεντα: Α, Ε, Ο, Ι, Υ (= ΟΥ) και τα 15 σύμφωνα: V, GH, DH, Z, TH, K, L, M, N, P, R, S, T, F, H

Η ορθογραφία χρειάζεται στα λεξικά, στις πινακίδες και όταν μιλούμε συνοπτικά, γιατί εκεί λείπουν τα άρθρα και τα κλιτικά και άλλα μόρια που ξεκαθαρίζουν τις ομόηχες λέξεις: καλεί, θα καλεί, δεν καλεί = ρήμα και η Καλή, της Καλής = επίθετο ή όνομα γυναίκας.

2) Η ελληνική γλώσσα είναι η πιο τέλεια τους κόσμου. Απλά έχει πολύ δύσκολη κλίση, όμως αυτό της δίδει τεράστια εκφραστική και παραγωγική ικανότητα, κάτι που το στερούνται οι άλλες οπότε αναγκάζονται να δανείζονται λέξεις από άλλες γλώσσες και έτσι το λεξιλόγιό τους καθίσταται δύσκολο στην κατανόηση και εκμάθησή του (δεν είναι εύκολο να απομνημονεύσεις χιλιάδες λέξεις που δε σχετίζονται ριζικά, δηλαδή όταν δεν έχουν κοινό θέμα ή κοινή ρίζα). Οι πιο πολλές από τις διεθνείς λέξεις που υπάρχουν σήμερα στις διάφορες γλώσσες είναι ελληνικές και αυτό γιατί η ελληνική γλώσσα έχει ικανότητα να παράγει λέξεις, επειδή εκεί οι λέξεις αποτελούνται-παράγονται από συστατικά στοιχεία (κατάληξη, θέμα, ρίζα, τόνος κλπ), π.χ. καλ-ός,ή,ό, καλ-ύτερ-ος,η,ο, κάλος και καλός, καλ-ώ,είς,..... και δεν είναι συγκεκριμένοι συνδυασμοί φθόγγων, τυχαίοι ή μη. που συνδέονται με μια έννοια, όπως συμβαίνει στις άλλες γλώσσες, πρβ π.χ. στην αγγλική good = καλ-ός,ή,ό,ο.... Τις περισσότερες από τις διεθνείς ονομασίες τις έχουν φτιάξει οι άνθρωποι των γραμμάτων με ελληνικά ή λατινικά λεξικά συστατικά στοιχεία (θέμα, κατάληξη), όπως π.χ. οι: *telephone* - *τηλέφωνο* («τήλε + φωνή»), *prototype* - *πρωτοτυπία* (*πρώτος + τύπος*), *αεροπλάνο* (*αέρας + πλάνο, πλανεύομαι*) κ.τ.λ.

Υπάρχουν γλώσσες που, ενώ είναι καλές στη βάση τους, οι γραφές τους, όμως, είναι αιτία που είναι είτε δύσκολες στην εκμάθησή τους είτε δεν μπορούν να απλοποιηθούν και να εμπλουτισθούν ακόμη περισσότερο κ.τ.λ. Για παράδειγμα η αγγλική γραφή δεν υποδείχνει τη σωστή προφορά της κάθε λέξης, γιατί είναι ιστορική: *idea* (*προφορά "αϊντία"*), *Georgia* ("*τζόρτζια*"), *Europe* ("*γιούροπ*"),... και έτσι εδώ ο μαθητής, για να μάθει την αγγλική γλώσσα θα πρέπει να παπαγαλίσει μια-μια όλες τις λέξεις και στην προφορά και στην ορθογραφία (με την προφορά και ορθογραφία που λένε τα λεξικά), οπότε έτσι απαιτείται πάρα πολύς χρόνος και γι αυτό οι

ξένοι μαθητές συνήθως εγκαταλείπουν την εκμάθησή της. Ομοίως και π.χ. η αγγλική λέξη *minute* προφέρεται "μίνιτς", όταν δηλώνει ουσιαστικό (το λεπτό της ώρας) και "μινιουτ ή μαϊνιουτ", όταν δηλώνει επίθετο (λεπτομερής) και όμως γράφεται ίδια. Κάτι τέτοιο συμβαίνει σε πάμπολλες λέξεις. Έτσι εδώ δεν είναι δυνατόν να υποδειχτούν – μελετηθούν – προσεχτούν τα φθογγικά πάθη που γίνονται σε πολλές λέξεις είτε για λόγους απλοποίησης είτε για λόγους σημασιολογικής διαφοροποίησης και έτσι η γλώσσα αυτή γίνεται δέσμια της γραφής που χρησιμοποιεί, δεν την αφήνει να ανασάνει και να αναπτυχθεί. Ομοίως η κινέζικη γραφή δε γράφει καθόλου την προφορά πλην μόνο το νόημά της κάτι ως γίνεται με τους αριθμούς 1 = ένα, 2 = δυο κ.τ.λ., οπότε εδώ συμβαίνει κάτι πολύ χειρότερο.

Η παρούσα μελέτη παρουσιάστηκε την Τετάρτη 2 Ιουλίου 2008, ώρα 9.30 – 10.30, στο Ζάππειο Μέγαρο στα πλαίσια του 86ου Υπάτου Συνεδρίου της ΑΗΕΡΑ (AMERICAN HELLENIC EDUCATIONAL PROGRESSIVE ASSOCIATION), που έγινε στην Αθηνά από 30/6 – 6/7/2008 με τη στήριξη των Υπουργείων Πολιτισμού, Τουρισμού και Ανάπτυξης και την Αιγίδα του Υπουργείου Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών. Θέμα συνεδρίου: Ο ρόλος του Ελληνισμού στον 21ο Αιώνα σε πολιτικό, οικονομικό και πολιτιστικό επίπεδο. Στρογγυλή Τράπεζα: «Κλασσικές αξίες και διαπολιτισμική Εκπαίδευση». Συντονιστής Γ. Λυριτζής, καθηγητής Πανεπιστημίου Αιγαίου, εισηγητές: Θ. Αναγνωστόπουλος (Δ/ντης Ιδρύματος «θησαυρός Ελληνικής Γλώσσας»), Χρ. Οικονομόπουλος, πρόεδρος Ε. Ο. Ε., Α. Κρασανακης (Τμ/ης Υπουργείου Πολιτισμού), Κλαύδια Κανδυλάππη (φιλόλογος) και Νίνα Μυλωνά, καθηγήτρια.

Επίσης μέρος της παρούσας μελέτης δημοσιεύτηκε στο βιβλίο «ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ» των εκδόσεων ΑΡΧΕΤΥΠΟ, που εκδόθηκε τον Οκτώβριο του 2003.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Το παρόν βιβλίο είναι μια πρωτότυπη μελέτη, η οποία βασίζεται αποκλειστικά και μόνο σε επίσημες πηγές, αρχαίες και νέες, των οποίων τα ονόματα αναφέρονται εντός του βιβλίου, εκεί όπου αναφέρονται και τα λεγόμενά τους.

ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ:

Ο συγγραφέας Αδαμάντιος (Μάκης) Γ. Κρασανάκης έχει γράψει πάρα πολλές μελέτες και άρθρα, που έχουν δημοσιευτεί στις Κρητικές και Αθηναϊκές εφημερίδες, καθώς και πάρα πολλά άλλα βιβλία, όπως τα εξής:

1. **Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ**
2. **Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ (ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΓΡΑΦΗΣ)**
3. **Η ΝΑΥΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ**
4. **Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ**
5. **Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΚΑΙ ΡΗΤΟΡΙΚΗ**
6. **Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ: ΜΑΝΤΙΝΑΔΑ, ΚΑΝΤΑΔΑ, ΡΙΜΑ, ΡΙΖΙΤΙΚΟ, ΑΜΑΝΕΣ ΚΛΠ**
7. **Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ**
8. **Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ (ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΠΡΟΦΟΡΑ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΔΙΕΘΝΕΙΣ)**
9. **Η ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΑ**
10. **Η ΓΡΑΦΗ (ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ, ΙΣΤΟΡΙΑ, ΕΙΔΗ ΚΛΠ)**
11. **ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΟ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ**
12. **Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΘΕΩΝ**
13. **ΟΙΝΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΠΟΤΟΠΟΙΙΑ (ΙΣΤΟΡΙΑ, ΕΙΔΗ ΠΟΤΩΝ ΚΛΠ)**
14. **Η ΑΘΗΝΑ (ΟΝΟΜΑΣΙΑ, ΙΔΡΥΣΗ, ΙΣΤΟΡΙΑ, ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΚΛΠ)**
15. **Η ΘΗΒΑ (ΟΝΟΜΑΣΙΑ, ΙΔΡΥΣΗ ΚΛΠ)**
16. **Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ (ΟΝΟΜΑΣΙΑ, ΙΣΤΟΡΙΑ, ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΚΛΠ ΤΩΝ ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ)**
17. **Η ΣΠΑΡΤΗ (ΟΝΟΜΑΣΙΑ, ΙΔΡΥΣΗ, ΙΣΤΟΡΙΑ, ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΚΛΠ)**
18. **Η ΚΡΗΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ (ΟΝΟΜΑΣΙΑ, ΚΑΤΑΓΩΓΗ, ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΩΝ ΚΡΗΤΩΝ)**
19. **Ο ΚΡΗΤΑΓΕΝΗΣ ΔΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΤΡΟ ΤΟΥ ΣΤΗΝ ΚΡΗΤΗ**
20. **ΟΙ ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΕΣ ΦΟΡΕΣΙΕΣ**
21. **ΟΙ ΑΡΧΑΙΕΣ ΠΟΛΕΙΣ ΚΡΗΤΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ ΤΟΥΣ**
22. **ΟΙ ΚΡΗΤΙΚΟΙ ΧΟΡΟΙ-ΧΟΡΟΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΠΙΝΟΗΘΗΚΑΝ ΣΤΗΝ ΚΡΗΤΗ**
23. **Η ΜΙΝΩΙΚΗ ΕΝΔΥΜΑΣΙΑ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΝΔΥΜΑΣΙΑΣ**
24. **Ο ΝΟΜΟΣ ΛΑΣΙΘΙΟΥ ΚΡΗΤΗΣ (ΙΔΡΥΣΗ, ΟΝΟΜΑΣΙΑ, ΔΗΜΟΙ ΚΛΠ)**

25. ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟ ΟΡΟΠΕΔΙΟ ΛΑΣΙΘΙΟΥ ΚΡΗΤΗΣ
26. ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΟΡΟΠΕΔΙΟΥ ΛΑΣΙΘΙΟΥ ΚΡΗΤΗΣ
27. ΙΣΤΟΡΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΩΝ – ΤΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ ΕΙΝΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΝΟΗΣΗ
28. ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΝ (ΕΙΔΗ, ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ ΚΛΠ),
29. ΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΚΑΙ ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΙΑΣ
30. ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ, ΑΝΘΡΩΠΟΘΥΣΙΩΝ ΚΑΙ ΚΡΕΑΤΟΦΑΓΙΑΣ
31. ΠΕΡΙ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑΣ, ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑΣ, ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΜΑΝΤΕΙΑΣ
32. ΨΕΥΔΗ ΠΟΥ ΛΕΓΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ
33. ΜΑΘΗΣΙΑΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ: (ΔΥΣΛΕΞΙΑ, ΑΝΑΛΦΑΒΗΤΙΣΜΟΣ Κ.Α.).
34. ΘΡΗΣΚΕΙΑ: ΤΙ ΕΝΑΙ ΘΕΟΣ, ΨΥΧΗ, ΑΔΗΣ ΚΑΙ Η ΥΠΑΡΞΗ ΤΟΥΣ Ή ΟΧΙ
35. Η ΚΙΘΑΡΑ, Η ΛΥΡΑ ΚΑΙ Ο ΑΥΛΟΣΜΕ ΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΠΙΝΟΗΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΚΡΗΤΕΣ
36. Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ ΙΣΤΙΩΝ ΚΑΙ ΜΥΛΟΥ (ΥΔΡΑΛΕΤΗ, ΑΝΕΜΟΜΥΛΟΥ κ.α.).
37. Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΗΣ ΕΞΕΛΙΞΗΣ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ΕΙΝΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙ ΛΑΘΟΣ